

Z obsahu:

**Všechno tvorstvo
chválí Boha**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
19. února 2003
- strana 2 -

**»Blaženější je dávat
než dostávat«**

List Svatého otce Jana
Pavla II. k postní době
- strana 4 -

**K brzkému svatořečení
bl. Arnolda Janssena**

Nepohrdal
soukromými zjevenými
- strana 5 -

Proroci

Jacques Magnan
- strana 7 -

**Dnes jsem byla
v propastech pekla ...**

Z Deníku s. Faustyny
Kowalské
- strana 9 -

Starost o spásu světa

Kardinál Leo Scheffczyk
o fatimské modlitbě
- strana 10 -

**Postní doba - obrácení
k Bohu**

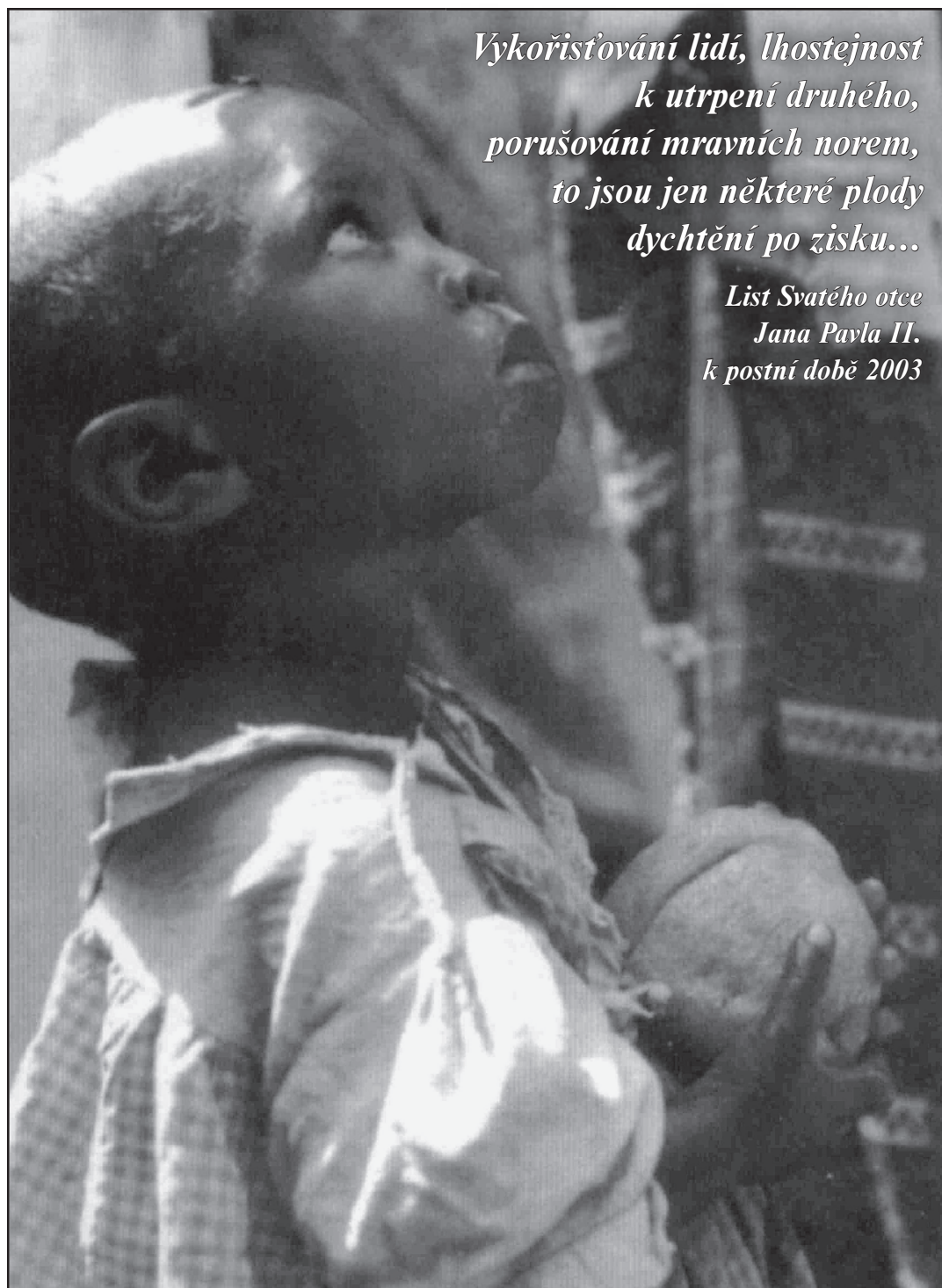
Edmund Dillinger
- strana 11 -

**Podle stylu 50. let,
tentokrát „liberálně“**

- strana 13 -

Bašta Pána Boha (9)

Vilém Hünermann
- strana 14 -

*Vykořisťování lidí, lhostejnost
k utrpení druhého,
porušování mravních norem,
to jsou jen některé plody
dychtění po zisku...*

*List Svatého otce
Jana Pavla II.
k postní době 2003*

EDITORIAL

Ke třem mládencům, o kterých vypráví prorok Daniel, přistoupil nejdříve Satan s podobným pokušením, jaké připravil později pro Božího Syna: Všechno ti dám, jestliže se mi budeš klanět. Svůdce vlastně do dnešního dne nic jiného nevymyslel. Jeho nabídka zůstává stále táž. Je však vynalézavý ve způsobu, jak se pomstít těm, kteří odmítnou. Má dostatek způsobů, jak jim znepříjemnit život a proměňovat tak svůj svod v trvalý oheň, kterým na ně dotírá. Takové situace jsou tvrdou zkouškou víry, při které se někdy zdá, jako by se Bůh od nás vzdálil.

Bůh však neopouští svůj lid ani tehdy, když se od něho sám vzdálil ve svém smýšlení a jednání. Bůh je věrný a dává pak zbloudilým o sobě vědět skrze své vyvolené posly, které posílá, aby lidem připomínali, kde je jejich Bůh a co od nich žádá, a zvláštními znamením potvrzuje jejich věrohodnost.

Poselství všech Božích poslů – proroků – má jednoho společného jmenovatele: změňte svůj způsob života a vraťte se k Bohu. Pokud tato výzva poukazuje především na neblahé důsledky nezřízeného způsobu života, má ráz výstrahy a hrozby. Pokud obrací pozornost k požehnání, který návrat k Bohu přinese, má ráz zaslíbení. Obě tyto podoby Božího poselství jsou však ve skutečnosti dvě strany jedné a téže mince a stojí za nimi velká starost, jakou má milující Otec o vlastní děti. Protože však jeho „otcovské napomínání“ přichází především v době, kdy žijeme v omylu, nechceme je slyšet a domníváme se, že žádné napomenutí nepotřebujeme. Ale čím více se nám prorocká poselství jeví zbytečná, nevhodná a neoprávněná, tím více jsou ve skutečnosti naše myšlenky vzdáleny od myšlenek našeho nebeského Otce. Aby pak vyburcoval z letargie i ty, kteří se sebestě a přímo chorobně zabydleli v přesvědčení, že se jim nemůže nic stát, napomíná nás nakonec takovými událostmi, které dovedou otrástit všemi pozemskými a lidskými jistotami. Chápeme je tak, jak je Bůh myslí?

Bohužel, Boží lid však měl vždy co do činění i s nepravými proroky, dříve i dnes. Jejich poselství začíná v dnešní době stejnými slovy: „Změňte svoje smýšlení.“ Ale jde jim o jinou, opačnou změnu, která se nese více méně v tomto duchu: „Je nová doba. Člověk pokročil ve svém poznání a dopracoval se snadnějšího, svobodnějšího a nezávislejšího způsobu života. Bůh promlouval k lidem, dokud to pro svou nevyspělost potřebovali. Dnes už toho není zapotřebí. Hleďte pravdu sami v sobě. Vystupte z ghetta a z vlivu

Pokračování na str. 6

Všechno tvorstvo chválí Boha

Tehdy ti tři mládenci v peci jako jedněmi ústy velebili Boha, oslavovali jej a dobrořečili mu (Dan 3,51). Tato věta uvádí slavné kantikum, z kterého jsme právě vyslechli podstatnou část. Nachází se v knize proroka Daniela v části, která se nám zachovala jen v řecké řeči a kterou zpívají odvážní svědci víry, kteří se nechtěli poklonit králově soše a raději volili mučednickou smrt v ohnivě peci.

Dějinný rámec

Jsou to tři Hebrejci, které svatopisec umísťuje do dějinného kontextu vlády Nabuchodonozora, hrozného babylonského vladaře, který zničil město Jeruzalém v roce 586 př. Kr. a deportoval Izraelity *k babylonským řekám* (srov. Ž 136). I v krajním nebezpečí, když plameny již olizují jejich těla, nacházejí v sobě sílu *vlebit, oslavovat a dobrořečit Bohu* v pevném přesvědčení, že Pán vesmíru a dějin je nevydá smrti a nicotě.

Biblický autor, který to napsal o několik století později, evokuje tuto hrdinnou událost k povzbuzení svých současníků, aby vysoko drželi prapor víry během syrsko-helénské pronásledování ve druhém století př. Kr. Právě tehdy je možno zaznamenat odvážnou reakci makabejských, kteří bojují za svobodu židovské víry a tradice.

Světlo v temnotách

Kantikum tradičně nazývané „tři mládenců“ se podobá pochodni, která osvětluje temnoty času za útlaku a pronásledování, doby, která se často opakovala v dějinách Izraele i v samotných dějinách křesťanství. A my víme, že pronásledovatel nenasadí vždy tvář násilného a krutého utlačovatele, ale spíše si libuje v tom, že izoluje spravedlivého posměchem a ironií a sarkasticky se ho ptá: *Kde je tvůj Bůh?* (Ž 41,4.11)

V dobrořečení, kterému tři mládenci dávají stoupat z výhně zkoušky k všemohoucímu Pánu, je zapojeno všechno tvorstvo. Oni splétají určitý druh mnohobarevného gobelínu, na kterém září hvězdy, probíhájí roční doby, pohybují se živočichové, zjevují se andělé a především zde zpívají *služebníci Páně, svatí a pokorní srdcem* (srov. Dan 3,85.87).

Bůh je s námi

Úryvek, který byl dříve přednesen, předchází tato velkolepá výzva všeho tvorstva. Ta představuje první část kantika, která naopak evokuje slavnou přítomnost Pá-

na, transcendentní a přece blízkou. Je tomu tak, protože Bůh je v nebi, odkud *jeho pohled shlíží na hlubiny* (srov. 3,54), ale je také ve *svatém slavném chrámě* síónském (srov. 3,53). On sedí *na svém královském trůně*, věčném a nekonečném (srov. 3,54), ale také *trůní na cherubech* (srov. 3,55), v arše úmluvy, umístěné ve velesvatyni jeruzalémského chrámu.

Je to Bůh, který je nad námi a je schopen nás svou mocí zachránit; ale Bůh také blízký svému lidu, uprostřed něhož chce přebývat ve *svatém slavném chrámě* a zjevovat tak svou lásku. Lásku, kterou zjeví v plnosti tím, že dá svému Synu Ježíši Kristu přebývat mezi námi, sdílet s námi všechno kromě hříchu, náš stav poznamenaný zkouškami, útlakem, opuštěností a smrtí.

Novozákonní ohlas

Chvála tří mládenců Bohu Spasiteli pokračuje různým způsobem v Církvi. Na příklad svatý Klement Římský na konec svého listu Korinťanům vkládá dlouhou modlitbu chvály a důvěry, celou protkanou biblickými reminiscencemi, která asi obohacovala antickou římskou liturgii. Je to modlitba věčnosti Pánu, který i přes zdánlivý triumf zla vede dějiny k dobrému konci.

Zde je jedna část:

„Ty jsi otevřel oči našemu srdci (srov. Ef 1,18), abychom poznali tebe samého (srov. Jan 17,3), Nejvyššího z nejvyšších v nebi, Svatého, který odpočíváš mezi svatými, který pokojuješ násilí pyšných (srov. Iz 13,11), který maříš plány národů (srov. Ž 32,10), povyšuješ pokorné a ponižuješ pyšné (srov. Job 5,11).

Tebe, který obohacuješ i ochuzuješ, který usmrcuješ i dáváš život (srov. Dt 32,39), jediného dobrodince duší a Boha každého těla, který shlížíš do hlubin (srov. Dan 3,55), který pozoruješ lidské skutky, přicházíš na pomoc těm, kteří jsou v nebezpečí, a zachraňuješ zoufalé (srov. Jdt 9,11), Stvořitele a Strážce každé duše, který rozmnožuješ národy na zemi a ze všech si volíš ty, kteří tě milují skrze Ježíše Krista, tvého nejmilejšího Syna, skrze kterého jsi nás vychoval, posvětil a vyznamenal.“

(Clemente Romano, Lettera ai Corinti, 59,3: I Padri Apostolici, Řím 1976, s. 88–89)

Bolletino Vaticano 19. 2. 2003
Mezitaluky redakce Světla
překlad -lš-

Čas přípravy

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Čiňte pokání a věřte evangeliu.

Po třiceti letech skrytého života opouští Ježíš definitivně svůj dosavadní domov. Přišla doba, aby veřejně vystoupil a začal rozhodující část své činnosti. Odchází z Nazareta a mohl by ihned vystoupit s velkou mocí, hlásat své poselství a konat divy a zázraky, ale místo toho se dává pokorně vést Duchem, a ten ho odvádí nikoliv k zástupům, nýbrž naopak do samoty na poušť. Dáš-li se vést Duchem, můžeš si být jist, že tě vede na správné místo, i když tě to právě táhne zcela jinam.

Sleduj Pána uctivě z povzdálí tak, abys v něm nerušil jeho samotu a usebranost. Odchází na pustinu zcela sám, nic s sebou nese, všechno nechává za sebou: pohodlí, vybavenost, starosti, zájmy, radosti i obyčej. Jeho dokonalá samota a odloučenost promění nehostinné prostředí ve svatyni, kde může stát tváří v tvář svému nebeskému Otci. Jeho spojení s Otcem bude tak dokonalé, že odsune stranou i všechny tělesné nároky. Odvaha vzdát se všeho je důkazem ochoty zcela a bezvýhradně se odevzdat Bohu.

Kde jinde bys chtěl čerpat pravé poznání a skutečnou sílu, abys mohl správně naplňovat své poslání, než v dokonalé samotě s Bohem? Učini období odloučenosti trvalou součástí svého života. Projeví-li svou touhu a připravenost, Duch Svátý tě rád uvede do takového prostředí, kde bude moci nerušeně promlouvat jen Bůh k tobě a ty k Bohu. Takový důvěrný a soustředěný rozhovor je pravým pokrmem pro tvou duši, která potřebuje nemenší pozornost a péči, než jakou věnuješ svému tělu.

Takovou naprostou samotu potřebuješ také k tomu, aby ses mohl setkat i sám se sebou. Ovoce tohoto posvátného ústraní pak bude důvěrné sblížení s Bohem, při kterém jasněji poznáváš Boží vůli i sebe sama tak, aby ses pak sám odevzdal Bohu.

Ale i do této pustiny, tak posvěcené Ježíšovou modlitbou a odříkáním, si našel cestu Satan. Jak vidíš, žádné místo mu není dost svaté, aby se tam nepokusil proniknout. Když si dovolí obtěžovat i Božího Syna, nesmíš se divit, že ti nedá pokoj ani ve chvílích posvátného soustředění.

Proč přichází až sem, a to právě v tento čas? Tuší, že se zde jedná o všechno. Hluboký prožitek důvěrného pojení s Bohem může výrazně změnit poměr sil v jeho neprospěch. Chce jednak rušit toto svaté společenství, ale také ponouká svůdně svou vlastní společnost. Všechno to,

co jsi s dávkou sebezapření zanechal na okraji pouště, přináší za tebou v té nejlákavější úpravě. Umí se uchytit na každé maličkosti. Stačí mu, aby ses ohlédl zpět a alespoň na chvíli ztratil ze zřetele vzácnou Boží přítomnost a její dary a začal je srovnávat s jeho oslnivou nabídkou. Rozvíjí před tebou podívanou, při které provokuje tvou fantazii a vyvolává vzpomínky na dávné dojmy, zážitky a představy a využije všeho, čemu jsi dříve dovolil vstoupit do svého srdce. Nachází tak svého spojence přímo v tvém nitru a podvědomí, kde zanechalo svůj odraz všechno to, co sem proniklo špatně střeznými smysly. Uvědom si, jak si svou nekázní a nevázaností, lacinou zvědavostí a nekrocenou žádostivostí připravuješ svá budoucí pokušení.

Nyní je zapotřebí, abys ani na okamžik nedával přednost svůdci před svým Pánem. On dopustil, že si Zlý dovolil přistoupit i k němu. Sám prožívá, co znamenají jeho naléhavé svody, a nedovolí, aby ti, kdo se k Němu s důvěrou obrazejí, byli zkoušeni nad své síly. Můžeš se spolehnout, že ti *postačí jeho milost* ⁽¹⁾, pokud s ní ovšem budeš spolupracovat.

Tvůj Pán tě také nikdy nenechává samotného se Svůdcem. Pokud se nedáš oslepit jeho podívanou, můžeš u sebe zpozorovat také jinou společnost. Tak jako k svému Synu i k tobě posílá Otec svého anděla, aby byl s tebou i uprostřed *divoké zvěře*. Ačkoliv je tak tichý a nevtíravý, není o nic méně příčinlivý než jeho protivník. Konečný úspěch jednoho či druhého záleží na tom, ke komu se sám přikloníš. Tvůj dobrý anděl zná velmi dobře, jakou cenu má ten, koho sám Nejvyšší přijal za své vlastní dítě, a záleží mu proto na tobě více, než si můžeš představit. Nenajdeš bytost, která by ti věrněji, nezištněji a oddaněji sloužila. Zvaž, zda nejsi k němu až příliš nevšímavý a nevděčný.

Pokloň se svému Pánu a děkuj mu ve svém srdci, že i svým vlastním příkladem ukazuje význam samoty, kázně, umrtvování a odříkání. Dobrovolně přijaté nepohodlí je nejlepší cestou k pravé svobodě ducha. *Naplň se čas, čiň pokání*, abys přesvědčil sebe i svět, že jsi opravdu *uvěřil evangeliu*. Využij nabídnuté čtyřicetidenní přípravy tak, že se dáš vést Duchem, abys pak mohl slavit svátky s *nekvašenými chleby*, tj. s *poctivostí a životem podle pravdy*.⁽²⁾

Ukaž mi své cesty, Pane, a pouč mě o svých stezkách, veď mě ve své pravdě, neboť ty si můj Bůh, můj Spasitel.⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 2 Kor 12,9

⁽²⁾ 1 Kor 5,8

⁽³⁾ resp. žalm 25

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 9,8–15

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepřijde potopa, aby zpusťovala zemi.“

Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizují mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svou smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo.“

2. čtení – 1 Petr 3,18–22

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechtěli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovívavě vyčkával, zatímco se stavěla archa. Jen několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu.

Voda, která (tehdy byla) předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by (křest) smýval špinu z těla, ale vyprošuje nám, aby bylo čisté naše svědomí, a působí to zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

Evangelium – Mk 1,12–15

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili.

Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. obraťte se a věřte evangeliu.“

»Blaženější je dávat než dostávat«

List Svatého otce Jana Pavla II. k postní době

Draží bratři a sestry!

1. Postní doba, která je po výtce dobou modlitby, postu a usilovné starostlivosti o trpící, nabízí všem křesťanům možnost připravit se na Velikonoce kritickým zhodnocením vlastního života. Při tom křesťan zvláštěním způsobem rozjímá o Božím slovu, které osvěcuje každodenní život věřícího.

V tomto roce bych chtěl jako návod k úvaze v předvelikonoční době pokání navrhnout jednu větu ze Skutků apoštolských: *Blaženější je dávat než dostávat* (Sk 20,35). Nejedná se přitom pouze o nějakou morální sentenci ani o příkaz, který se k člověku dostává zvenčí. Sklon k obětavosti je do lidského srdce vložen od přirozenosti. Každý člověk pocítuje touhu vstoupit do styku s druhým člověkem a dospívá k plnému sebeuskutečnění, když se druhému z vlastního popudu daruje.

2. Naše doba je bohužel pod vlivem mentality, která je obzvláště vnímavá k našeptávání egoismu, který se stále více probouzí v lidském srdci. V sociální oblasti stejně jako ve světě médií je člověk často ovlivňován poselstvími, která vytrvale – otevřeně nebo skrytě – oslavují kulturu a jepičí život hédonismu. I když při přírodních katastrofách, válkách a jiných nouzových situacích neschází pozornost k druhým, všeobecně se nedaří rozvíjet kulturu solidarity. Duch světa proměňuje vnitřní tlak k nezištnému sebeobětování druhým a žene lidi k tomu, aby uspokojovali své vlastní zájmy. Žádostivost po rozmnožení pozemských statků je rozněcována stále více. Je to nesporně přirozené a správné, že se každý snaží o uplatnění svého nadání v práci, aby získal to, co potřebuje k životu,

ale přehnaná žádostivost po majetku brání stvořenému člověku v tom, aby se otevřel Stvořiteli a svým bližním. Jak platná jsou v každé době slova Pavla z Tarsu: *Kořenem všeho zla je láska k penězům a už mnoho těch, kteří se po nich pachtíli, zbloudilo ve víře a připravilo si mnoho bolesti* (1 Tim 6,10).

Vykořisťování lidí, lhostejnost k utrpení druhého, porušování mravních norem, to jsou jen některé plody dychtění po zisku. Kdo by mohl nepoznat při pohledu na smutnou scénu

trvalé chudoby, která postihuje velké části světového obyvatelstva, že zisk, prosazovaný za každou cenu a absence činnorodé a odpovědné péče o obecné blaho, soustřeďuje velké množství peněz v rukou několika málo lidí, zatímco zbytek lidstva trpí bídou a zotročením?

Svou výzvou věřícím a všem lidem dobré vůle chtěl bych podtrhnout samozřejmý, nicméně nezřídka přehlížený princip: Je nutné neusilovat pouze o blaho těch několika málo z privilegovaných kruhů, nýbrž o zlepšení životních podmínek pro všechny. Jen na tomto základu může být postaven mezinárodní řád, který má opravdu rysy spravedlnosti a solidarity, jaké si všichni vroucně přejí.

3. Blaženější je dávat než dostávat. Když věřící jedná podle vnitřního popudu a odevzdává se druhým, aniž by něco očekával, prožije hluboké vnitřní uspokojení.

Sílu pro své úsilí a podporu spravedlnosti, pro své nasazení k obraně slabších, pro své humanitární akce, aby se dostávalo chleba pro hladové, aby bylo postaráno o nemocné a aby byl na místě v každé nouzové situaci a ohrožení, tuto sílu čerpá křesťan z jedinečného a nevyčerpatelného pokladu lásky, jako je sebeodevzdání Ježíše svému Otci. Věřící je pobízen, aby krácel ve stopách Krista, který jako pravý Bůh a pravý člověk v dokonalém souladu s vůlí Otce sám sebe se zřekl a ponížil se (srov. Fil 2,6n) tím, že se nám z nezištné a úplné lásky vydal, aby nakonec zemřel na kříži. Z Golgoty se šíří podmaňujícím způsobem poselství o lásce trojjediného Boha k lidem všech časů a všech míst.

Svatý Augustin poznamenává, že jen Bůh, nejvyšší dobro, může přemoci bídu světa. Milosrdenství a láska k bližním musí proto tryskat z živého vztahu k Bohu a stále na něho poukazovat, protože v naší blízkosti ke Kristu spočívá naše radost. (Srov. De civitate Dei, Kn. 10, kap. 6, in: CCL 39, 1351 n.)

4. Boží Syn nás miloval jako první, *když jsme byli ještě hříšníci* (Řím 5,8), aniž by vůbec něco žádal, aniž by nám předem kladl nějaké podmínky. Jak by bylo možné při tomto konstatování nevidět v postní době příznivou příležitost k velkodušným rozhodnutím, nezištnosti a velkodušnosti? Ona nám nabízí praktickou a účinnou zbraň postu a udělování almužny, abychom bojovali proti nepřiměřené závislosti na penězích. Ne pouze tehdy, že se zřekneme nadbytku, ale když se zřekneme něčeho navíc, abychom to dali potřebným, docházíme k onomu sebezapření, bez něhož neexistuje pravá křesťanská život-

Výzva Jana Pavla II.

Již několik měsíců žije mezinárodní společenství ve velké úzkosti z nebezpečí války, která by mohla zasáhnout celou oblast Středního východu a zvýšit napětí, která bohužel jsou přítomná už od počátku třetího tisíciletí. Je povinností věřících, ať už patří k jakémukoliv vyznání, prohlásit, že nikdy nemůžeme být šťastni jedni proti druhým; budoucnost lidstva nikdy, nikdy nemůže být zajištěna terorismem a logikou války. Obzvláště my, křesťané, jsme povoláni, abychom byli jako strážci míru v místech, kde žijeme a pracujeme. To od nás žádá být bdělí, aby svědomí nepodlehlo pokušení egoismu, lži a násilí.

Vyzývám proto všechny katolíky, aby zasvětili se zvláštní intenzitou den 5. března, Popeleční středu, modlitbě a postu za věc míru zvláště na Středním východě.

Vzývejme především Boha za obrácení srdcí a prozíravost při správném rozhodování, aby se přiměřenými a pokojnými prostředky odstranily spory, které stojí lidstvu v cestě v této době.

Z každé mariánské svatyně bude stoupat horoucí modlitba za mír spolu se svatým růžencem. Očekávám, že také ve farnostech a rodinách se budete modlit růženec za tuto velkou záležitost, na které závisí dobro všech.

K této sborové modlitbě se připojí půst jako výraz pokání za nenávisť a násilí, které zamořují lidské vztahy. Křesťané sdílejí s tolika bratry a sestrami z jiných náboženství prastarou postní praxi, kterou se tak snaží zbavit veškeré pýchy a připravit se, aby přijali od Boha velké a nezbytné dary a mezi nimi zvláště onen dar míru.

Pro tuto iniciativu, která má místo na začátku postní doby, již nyní svoláváme zvláštní pomoc Nejsvětější Panny, Královny míru. Na její přimluvu kéž zazní s novou silou blahoslavenství evangelia a najde aktivní přijetí ve světě: *Blahoslavení strůjci pokoje, protože budou nazváni synové Boží* (Mt 5,9).

Jan Pavel II., Angelus 23. února 2003

ni praxe. Pokřtěný, který se živi ustavičnou modlitbou, dává zřetelně najevo, že ve svém životě skutečně dává přednost Bohu.

Boží láska, která je vlitá do našeho srdce, musí inspirovat a změnit naše bytí a konání. Křesťan se nepoddává klamu, že může usilovat o skutečné blaho bratří, aniž by žil Kristovou láskou. I tam, kde by se podařilo změnit podstatné sociální nebo politické faktory, měl by každý výsledek bez lásky jen krátké trvání. Již sama možnost darovat sám sebe druhému je Boží dar a pramení z jeho milosti. Jak učí svatý Pavel, *i to, co chcete, i to, že tak jednáte, působí přece ve vás Bůh, abyste se mu mohli líbit* (Fil 2,13).

5. Dnešnímu člověku, který je prázdným a povrchním způsobem života neuspokojen a hledá pravou radost a lásku, nabízí Kristus svůj příklad a zve ho k následování. Kdo ho slyší, toho vyzývá, aby nasadil svůj život pro bratry. Z takového sebeobětování vzniká plné sebeuskutečnění a radost, jak to ukazuje výmluvný příklad těch mužů a žen, kteří se vzdali svých jistot a neváhali nasadit svůj život jako misionáři v různých částech světa. Svědčí o tom také oni mladí lidé, kteří oduševněni vírou přijali kněžské nebo řeholní povolání, aby se dali do služeb „Boží spásy“. Konečně to dokazuje počet dobrovolníků, kteří se s bezprostřední ochotou věnují chudým, starým a nemocným a všem těm, kteří se nacházejí v tísnivé situaci.

V poslední době jsme mohli prožít záslužné soutěžení v so-

lidárním přístupu k obětem záplav v Evropě, zemětřesení v Latinské Americe a v Itálii, epidemii v Africe a výbuchu sopky na Filipínách, aniž bychom chtěli zapomínat na ostatní území světa postižené nenávistí a válkou.

V těchto podmínkách poskytují prostředky sociální komunikace důležitou službu, protože napomáhají k přímé účasti a živé připravenosti pomáhat těm, kteří trpí a nacházejí se v obtížích. Někdy vyrůstá nasazení k prospěchu druhých nikoliv z křesťanského příkazu lásky, ale ze zcela přirozeného soucitu. Kdo pomáhá potřebným, v tom má vždy Bůh zalíbení. Ve skutcích apoštolů čteme, že učednice Tabita byla zachráněna, protože prokázala bližnímu dobrý skutek (srov. Sk 9,36n). A setník Kornélius obdržel za svou velkodušnost věčný život (srov. tamt. 10,1-31).

Služba těm, kteří trpí nouzí, může být pro ty, kteří „stojí opodál“, Prozřetelností připravená cesta k setkání s Kristem, protože Pán odměňuje nad míru každý dar bližním.

Přeji si ze srdce, aby předvelikonoční čas pokání byl pro věřící plodným časovým úsekem, aby se evangelium lásky všude šířilo a osvědčovalo, protože povolání k lásce je srdcem každé věrohodné evangelizace, K tomu prosím Marii, Matku Církve, o její přímluvu. Kéž nás provází na cestě postní dobou! S tímto přáním žehnám všem z hloubi srdce.

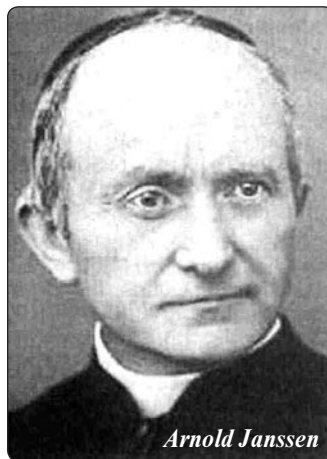
Vatikán 7. ledna 2003
Jan Pavel II.

K brzkému svatořečení bl. Arnolda Janssen

Nepohrdal soukromými zjeveními

Blahoslavený Arnold Janssen je jednou z největších postav misijního rozmachu Církve naší doby. Sám sice neměl misijní povolání, ale připravil nesčetné mladé muže na cestu do misii mezi pohany a umožnil hlásání evangelia v mnoha zemích a kulturách. Založení prvního domu pro výchovu misionářů v holandském Steyelu se uskutečnilo v době, kdy v sousedním Německu byly v důsledku „kulturního boje“ zavírány četné kláštery.

Z prostých počátků vyrostl mohutný strom, jehož větve se rozprostřely do nejvzdálenějších končin země a všude přinesly požehnání. Jeho svatořečení nám připomíná skutečnost, že nekonečná důvěra v Boží prozřetelnost dokáže překonat všechny překážky. Všem, kteří stavějí na Bohu, se nakonec všechno obrátí v dobré.

Arnold Janssen byl původně matematik a přírodovědec. Od svého kněžského svěcení na slavnost Nanebevzetí Panny Marie 1861 vyučoval nejdříve dvanáct let odborné předměty na rektorátní škole v Bocholtu. Pravděpodobně by v povolání matematika vytrval po celý život, kdyby nebylo příhody se sochou Panny Marie, která dala jeho životu zcela jiný směr.

Arnold Janssen pocházel ze zbožné rodiny v Gochu (Holandsko). Jeden z jeho dědečků byl neobyčejně horlivý v modlitbě. Byl to povozník, který se modlil všude – doma, v kostele, na cestě. Nejméně jednou ročně putovala rodina po celé generace k „Těšitelce zarmoucených“ do Kavelaeru. Také Arnold Janssen pokračoval v této tradici. Společně se svým bratrem vykonal každoročně tuto pouť. Když později založil svou „Společnost Božího Slova“, znal rok co rok spolu se svými aspiranty pouť na toto mariánské poutní místo. Rychlý růst řad kandidátů by bez těchto společných poutí nebyl možný.

Epizoda se sochou Panny Marie v Bocholtu byla rozhodujícím bodem obratu v jeho životě. Stalo se toto:

Žáci tamní rektorátní školy, na které Arnold Janssen vyučoval, si vyslechli každou neděli místo nedělní homilie náboženskou přednášku v aule nové školní budovy. Roku 1869 chtěl Janssen na katedru postavit sochu Panny Marie, kterou sám zakoupil. Učitelské kolegium s tím souhlasilo, ale jeden člen kuratoria vznesl rozhodnou námitku. Sněs by prý jiný náboženský skvost, ale rozhodně ne Madonu. Janssen předložil nicméně v radě svůj návrh. Tehdy i většina ostatních členů kuratoria se postavila proti s tím, že by bylo možno použít nějaký umělecky zpracovaný kříž, nikoliv však mariánskou sochu. Věc na několik let umlkla, až znovu propukla v lednu 1873. Arnold Janssen požádal svého biskupa, aby mohl opustit své místo na bocholtské rektorátní škole. Dne 19. března 1873 podal na kuratoriu výpověď. Jeho rozhodné vystoupení pro mariánskou sochu mu otevřelo ces-

tu k vlastnímu velkému poslání. Opustil Bocholt. Z učitele matematiky se stal průkopníkem šíření víry. Nejdříve nasadil všechny síly pro „vnitřní misii“. Agitoval pro „Sdružení svatého Bonifáce“, podporoval německou církev v diaspoře. Všechny síly věnoval úsilí o opětovné sjednocení křesťanů ve víře. Ale druhá polovina jeho života patřila především zámořským misiím. Slovem a písmem a zvláště výchovou a vysílání misionářů si získal nesmírné zásluhy.

Matematika je logická, přesná a nesmlouvavá. Přírodní vědy vyžadují jisté, dokazatelné a nesporné výsledky. Janssen rozlišoval mezi tím, co je v náboženství podstatné, a co dodatečné. Věděl, že v křesťanském náboženství má první místo víra v jednoho Boha ve třech osobách. Tajemství Nejsvětější Trojice všechno přesahuje. Umožnit, aby trojjediný Bůh bydlel ve všech duších, to je cíl veškerého misijního úsilí jak v Evropě, tak v pohanských zemích. Ale k dosažení tohoto cíle máme mnoho pomocníků: anděly, svaté... Nedbát na jejich zásahy, zpravidla ve formě tzv. soukromých zjevení, znamenalo by rezignovat na pomoc, kterou nabízí sám Bůh, a to by byla pro křesťanství nesmírná škoda.

To, že Arnold Janssen se nechtěl vzdát ochrany Panny Marie, dokazuje již epizoda z Bocholtu. „Sladké Srdce Panny Marie, buď mou spásou,“ to byla jeho nejčastější střeľná modlitba.

Tehdy se všude mluvilo o Kateřině Emmerichové. Arnold Janssen se nechal jejími poselstvími ovlivnit. V době, kdy se budoval misijní dům ve Steyelu, vykonal Arnold Janssen se dvěma svými kněžími a sedmi žáky pouť k hrobu Kateřiny Emmerichové do Dülmenu. Další mystičky, do jejichž tajemství se pokoušel proniknout, byly Luise Lateau, Maria Agreda, Gertruda z Helfty, Marie Latasteová, Anna-Maria Taigi a další.

Dne 16. června 1875 slavila celá Církev 200. výročí zjevení sv. Markétě Marii Alacoque. Arnold Janssen zvolil tento významný den k podpisu smlouvy, kterou se stal majitelem tzv. „ronckschenské usedlosti“ ve Steyelu. Základní kámen pro velkolepý misijní rozvoj měl být položen právě ve znamení Srdce Ježíšova. Tři měsíce nato na svátek Narození Panny Marie došlo k posvěcení první budovy ve Steyelu. Všechno tedy začalo ve znamení Srdce Ježíše a ve znamení Panny Marie.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

vnějších autorit. Otevřete se světu a netrapte se s ďáblem. Žádný není, a pokud je, myslí to s vámi dobře.“ Tato esence lži je v různých koncentracích obsažena v různých myšlenkových prouděch, které se snaží posílit své postavení tím, že se skrývají přímo za poslední koncil a vydávají se za jeho interpretaci. Neblahé ovoce této podvatrné činnosti falešných proroků začíná však být dnes už natolik zjevné, že postupně poodkrývá pravou tvář jejich poselství. Největší překážku představují pro falešné proroky proročí praví, proto je nemají rádi a nelibě nesou, že je stále mnoho věřících, kteří jdou za nimi a vyhledávají je přímo instinktivně. Tyto věřící se snaží osočovat, očerňovat a izolovat, ačkoliv spíše by se slušelo je respektovat, protože je již dostatek příkladů, že jim nakonec samo nebe dalo za pravdu. Lisabonský arcibiskup kdysi přísně zakazoval duchovním vodit lidi do Fatimy, a dnes tam putují papežové.

To ovšem neznamená, že spravedlnost se měří podle sympatií k zázrakům a viděním a podle počtu vykonaných poutí. O tu je třeba usilovat, a to přímo v duchu současných prorockých poselství,

Tehdy žila ve vzdálených Čechách prostá vizionářka, která v životě a činnosti Arnolda Jansseny měla sehrát významnou roli. Jmenovala se Magdalena Leitnerová a pocházela z obce Tři Sekery u Mariánských Lázní. Několik roků pobývala ve Vídni. Absolvovala jen jednu třídu, ale později se naučila ještě psát. Její zbožnost se obracela především k Duchu Svatému. Matku Boží uctívala jako „Nevěsta Ducha Svatého“. Když Arnold Janssen pobýval poprvé ve Vídni v roce 1883, dal

každodenním vytrvalým úsilím o následování Krista.

V tom smyslu k nám promlouvá i Svatý otec, jeden z největších současných proroků, a v tom spočívá také naléhavost jeho letošního poselství k postní době: „Blaženější je dávat než brát.“ Svého Spasitele musíme následovat především v jeho lásce, která se projevuje jakožto nezištné sebedarování. Je naší nezastupitelnou povinností, abychom znovu dokázali světu, že právě v tom je pramen té nejpravdivější a nehlubší radosti. Tato radost je vlastně součástí velikonoční radosti, která se zrodila z Kristova utrpení. Čtyřicetidenní příprava na oslavu vrcholné křesťanské radosti nám nabízí nejlepší příležitost zkusit a prožít, že radost prameni právě z takových skutků milosrdenství, které nás opravdu něco stojí. Chudým a potřebným bychom měli obětovat něco více než jen drobty, které padají z našich opulentních stolů. Podíváme-li se Kristovým zrakem na nepřehledné zástupy ubožáků, kterým hrozí pekelný oheň, pokud jim někdo nepomůže, pochopíme, jak je naléhavé odtrhnout zrak od obrazovky a věnovat drahocenný čas spojené modlitbě za jejich spásu.

-red-

mu někdo vědět, že paní Leitnerová „viděla při mši svaté tohoto kněze z Holandska a velice se o něho zajímá.“ Ale k prvnímu setkání došlo až v roce 1884.

Arnold Janssen měl již v hlavních rysech jasno o svém poslání. Magdalena Leitnerová mu je potvrdila a předpověděla jeho dílu velkou budoucnost. Některé jednotlivosti při založení řádů vycházejí z jejích doporučení, ale Arnold Janssen nesledoval otrocky všechna její přání. Zkoumal. Věděl totiž, že i omilostněná mystička je podrobena určitým výkyvům, pokud jde o její blízkost a spojení s Bohem. V okamžicích méně intenzivního splynutí s Bohem je docela možné, že ne zcela rozumí Boží vůli, podobně jak je tomu u ostatních lidí. A jelikož je často odkázána na pomoc třetích osob (podobně jako Kateřina Emmerichová na básníka Brentana), mohou se do věci vloupat dodatečné zdroje omylů. Arnold Janssen se řídil ve své moudrosti Pavlovým slovem: „Zkoušejte všechno, a co je správné, podržte!“

Jisté je, že Magdalena Leitnerová byla pro Arnolda Jansseny pozhánáním především svou úctou k Duchu Svatému. Když opustila Vídeň, navštívil ji ještě třikrát v její české vlasti. Od prvního biskupa - verbisty, misionáře v Číně Jana B. Anzera - je zachováno 40 dopisů, které napsal Magdaleně Leitnerové. Vedoucí osobnosti této misijní kongregace byly zajedno v tom, že takovou pomoc nebe není možno beztrešně odmítat. Je však třeba stále zkoumat, nakolik je to skutečně pomoc od Boha.

Za úspěch misii mezi pohany je třeba se ustavičně modlit. To věděl i Arnold Janssen, nejen jeho vizionářka. Účinné dílo šíření víry se děje díky vroucí modlitbě a citelným obětem. (To zdůrazňuje i patronka misii Terezie z Lisieux.) Proto Arnold Janssen založil vedle mužské a ženské větve misijní společnosti ještě třetí větev: klauzur-

Proroci

Proroci jsou Boží služebníci, kteří věrně tlumočí vůli jeho lásky. Tito Boží mužové jsou uschnouti ke svému působení Duchem Svatým. Slouží od nejstarších dob až dodnes Pánu jako hlasatelé, skrze něž chce přivést lidi k sobě.

Proroci – Boží služebníci

Proroci vystupují v dějinách zvláště v neklidných dobách, kdy se lidé odklonili od vůle Boží a od cesty spásy. Jako mužové odříkání a modlitby jsou proroci Boží přátelé, které Bůh prostupuje, naplňuje Duchem Svatým a osvěcuje. Oni jsou Božím hlasem, protože naplňují jeho vůli v poslušnosti a v hluboké pokoře, s odvahou a láskou a s nezlomnou a neotřesitelnou vírou. Jsou spravedliví. Celé Písmo nám ukazuje, že proroci jsou lidé, kteří jsou důvěrně spojeni s utrpením. Jako dobrovolní Boží služebníci pracují neúnavně v jeho službách: nikoliv pro pomíjející dobra, která nechtějí a kterými pohrdají (srov. 2 Král 5,16n; Dt 5,17n), nýbrž pro dobra věčná. Proto se nechtějí zalíbit lidem, ale jen Bohu tím, že žijí zcela pro jeho lásku. Z lásky k Bohu a k lidem hovoří Božím jménem. V 2. knize Královské nacházíme důležité místo, které popisuje poslání proroků a okolností, za jakých zasahují.

V kapitole 17,12–13 čteme: *(Izraelité) sloužili hnusným modlám, ačkoliv jim Hospodin řekl: „Nic takového nedělejte.“ Hospodin varoval Izraele i Judu skrze každého proroka a každého vidoucího: „Odvratte se od svých zlých cest, dbejte na mé příkazy a na má nařízení podle celého zákona, který jsem přikázal otcům a který jsem vám poslal skrze své služebníky proroky.“* Víme, že proroci zasahovali, protože se lid odvracel od Boha a vůle jeho lásky. Chtěli ho přivést zpět k Bohu. Když však zatvrzelost trvala, přišla soužení a zdálo se, jako by se Bůh vzdálil. Proto Žalmista říká: *Už nevidíme svá znamení, nemáme proroka a nikdo z nás neví, jak dlouho ještě.*

Jak dlouho se bude, Bože, protivník rouhat, jak dlouho bude nepřítel neustále tupit tvé jméno? Proč odtahuješ svou ruku a svou pravičici necháváš ležet v klíně?

Doba proroků je čas, ve kterém Bůh mocně mluví k lidem. Je to čas milosti. Nemůžeme tu nepoukázat na paralely s nebeskými zjeveními, zvláště se zjeveními Matky Boží, Královny proroků. Také čas jejich zásahů, jejího volání, je čas milosti, které nutně musíme využít. Musíme pít z pramenů, které nám dává Bůh, aniž bychom čekali na to, až nás přepadne žízeň pouště...

Kdysi nevěrný Boží lid nebdal na slovo proroků a nechtěl slyšet Boží hlas. Setrval tvrdosíjně na falešné cestě, šel po cestě hříchů a svolával na sebe stále větší zlo. Zde musíme být pozorní. Proroci hlásali skutečné Boží poselství a používali někdy obrazů, srovnání

Prorok Ezechiel a apoštol Ondřej

a symbolů, aby vyjádřili skutečnost. Prorocký a apokalyptický symbolismus není něco neurčitěho a vágního, co je možno libovolně vykládat, takže když nedáváme pozor, nakonec dospějeme k protikladným výkladům. Symbolismus je nenahraditelný

Prorok Daniel a apoštol Jakub

ní sestry. Jak navrhla Magdalena Leitnerová, nosí na znamení svého zasvěcení Duchu Svatému růžové hábity (lidé je nazývají „růžové sestry“).

Modlitba na prvním místě! Svou každodenní práci shrnul vždy ještě jednou zakladatel stejelských misionářů před svatostánkem: „Mám ve zvyku večer před spaním navštívit Nejsvětější svátost a myslím přitom na všechny naše misijní domy.“ (Dopis z 19. ledna 1904 P. Freinademetzovi do Číny, jehož blažorečení se připravuje)

Arnold Janssen, který měl vysoké mínění o vědě a pro četné podniky ve vzdálených zemích získal tisíce poradců, nechtěl si nechat ujít nejdůležitější pramen všeho poznání, a tím je styk s nebem. I když měli při schvalování stanov jeho řádů v Římě v roce 1900 výhrady, že jejich věty jsou příliš výlučné a mystické (s Bohem, jeho anděly a svatými), nechtěl na tom nic změnit.

Ještě roku 1867 v době jeho působení v Bocholtu přinesl si drahocennou relikvii: kousek dřeva ze zповědnice sv. faráře Arského (tehdy ještě nebyl ani blahoslavený). Jeho bratr a blízký spolupracovník Jan Janssen zpracoval později první německý životopis sv. faráře Arského.

Arnold Janssen bude letos zapsán do seznamu svatých jako vzor, který zve k následování. Používal všechny prostředky, které vedou k rozvoji Božího království: přirozené i nadpřirozené. Založením misijního domu ve Steyelu na svátek Narození Panny Marie 1875 začala nová etapa katolických misii. Tehdy začal svou činnost jeden z největších a nevlivnějších misijních řádů.

Dnes mají stejelští misionáři 10 000 členů (ve všech třech větvích) a jsou požeňnaním pro všechny kontinenty.

*Z Maria heute 389/2003
přeložil -lš-*

ubírají lidské dějiny, které jdou vstříc nové době, ve které věřící budou nakonec jásat radostí. Chtěl bych zde vyzvat k pozorné četbě Bible provázené modlitbou, protože je jen málo lidí, kteří si Bibli dokonale přečetli, a to bez ohledu na jejich postavení, služební místo atd. Využijme proto našeho pozemského putování, abychom lépe poznali Boží vůli, abychom se Pánu více přiblížili ve svatosti.

Když se podíváme na původ slova „prorok“, lépe porozumíme významu prorockého poslání. Řecké slovo „prophet“ je složeno ze dvou kmenů: „pro“ (dopředu) a „phemi“ (mluvit). Hebrejské slovo „nabi“ (volat, hlásat) doplňuje tento význam. Prorok je někdo, kdo volá lidi k obrácení. Hlásá Boží slovo a předpovídá budoucí věci. Vidí v Božím světle, kam se lidé ubírají. Zná, co Bůh chce. Někdy to doprovází prorokovo obdivuhodné chování, divy, které působí, ukazují zřetelně, že je poslán od Boha. Bůh je to, kdo ho poučuje, ať už skrze vidění,

skrze sny, zjevení nebo přímo skrze Ducha Svatého, který hovoří k jeho srdci a nutí ho k vystoupení. Proto říká prorok Jeremiáš:

Přemlouvals mě, Hospodine, a dal jsem se přemluvit. Po celé dny jsem jen pro smích, každý se mi vysmívá. Sotva promluví, úpím, musím přivolávat násilí a zhoubu. Neboť Hospodinovo slovo mi přináší jen potupu a pošklebky po celé dny. Řekl jsem: Nebudu už na něho myslet a nebude už mluvit v jeho jménu. Je v mém srdci jako planoucí oheň, je uzavřeno v mých kostech. Trápím se tím, co musím snášet, už dál nemohu (Jer 20,7-9).

Tato slova krásně vyjadřují biblickou konstantu prorockého povolání všech těch, kteří byli již v mateřském lůně Bohem vyvoleni. Být prorokem, to není nikdy osobní volba. Je to především poslání, které obdržel prorok bezprostředně od samotného Boha, někdy také prostřednictvím svatého člověka (srov. 1 Král 19,19-21)

„Všechno, co Jakub viděl ve snu o žebříku, který spojuje nebe a zemi, to vše se uskutečňuje pro křesťany v Božím domě. To je svaté místo na zemi, kde sestupují a vystupují nejen Boží andělé, ale kde sestoupil sám Bůh, aby přebýval zde na zemi ve svém domě. Zde opakuje slova zaslíbení a útěchy stále a bez přestávky, jako tehdy mluvil k Jakobovi: *Já jsem u tebe, budu tě chránit, kamkoliv půjdeš. - Nikdy tě neopustím, dokud se nesplní všechno, co jsme ti slíbil (Gn 28,15).* V křesťanském Božím domě se skutečně lidský život zbožšťuje, vystupuje na nebe, aby se zcela ponořil v Bohu a jeho milosti.“

(E. Closten, Cesty Písma svatého, Řezno 1955. S. 39) Levé křídlo dveří chrámu sv. Konráda v Burghausenu

Prorok Samuel a apoštol Juda Tadeáš

ve spojení s obřadem pomazání (srov. 1 Král 19,15 n). Je to poslání, které je spojeno s darem síly Ducha Svatého (srov. 1 Sam 16,13; Iz 61,1; Lk 4,18n). Tento dar umožňuje prorokům, aby podle okolností napomínali, ohlašovali, těšili, léčili atd... Všichni křesťané přijímají tento dar ve křtu svatém a v biřmování, které z nás dělají královský, kněžský a prorocký lid, vedený Duchem Svatým. V Církvi jsme povoláni k věrnosti k jejímu učení a k věrnosti k Bohu, abychom tyto dary učinili plodnými, aby se v nás zmnožil plamen víry. Naslouchat Bohu a Církvi znamená naslouchat dávným i nynějším prorokům, kteří jsou Božími hlasateli.

Trvalé poselství, které nám Bůh adresuje, je naléhavá výzva k obrácení života. Máme se pokorně vrátit a ve vytrvalé modlitbě se setkávat s Bohem. (Růženec je mocným prostředkem, který nás velmi hluboce spojuje s Bohem.) Bůh k nám v modlitbě promlouvá. Promlouvá k nám skrze Bibli, která nám pomáhá porozumět, co Bůh od nás žádá. Boží vůle je láska, pokoj, smíření, odpuštění, modlitba, radost, trpělivost, dobrota... (srov. Gal 5,16n). Všechno, co Bůh od nás chce, přináší s sebou v Duchu Svatém pravou blaženost. Cesta pravého věřícího je jako cesta proroků

cestou pokory a nikoliv velikosti nebo váženosti podle měřítek tohoto světa, protože již u sv. Lukáše čteme: *Co je u lidí vznešené, to je u Boha ohavnost.* Měli bychom o těchto slovech intenzivně rozjímat, abychom v srdci lépe prožívali Boží vůli.

To všechno nám říká také Matka Boží ve svých poselstvích. Královna míru nás vyzývá, abychom četli Písmo svaté a pochopili důvody jejího příchodu. Tak nás vede zpět k prorockým a historickým oznámením jeho zjevení, jak je tomu v Apokalypse sv. Jana. Je to zcela jasná věc, jak to potvrzuje Matka Boží, i slova a způsob, jakým se zjevuje (Koruna z dvanácti hvězd, srov. Zj 12,1n). Toto tajemství, které se před námi odhaluje, měl by každý, kdo je v Církvi, přijímat s velkou vážností. Blažení, opravdu blažení, kteří naslouchají volání našeho Boha, jaké nám adresuje prostřednictvím Nejčistší Panny, která nás vede k nebi.

Stojíme uprostřed obzvláštní epochy lidských dějin. Navzdory stále hustější temnotě zla, nespravedlnosti a nenávisť září v srdci tohoto ohroženého světa Boží světlo. Víra je nevyčerpatelný poklad, který věřícím umožňuje šířit lásku, pokoj a radostnou naději na věčný život. Proto jsou navýsost aktuální slova apoštola Petra:

Obráťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny, aby přišla od Pána ona doba útěchy a aby vám poslal Ježíše, Mesiáše, který byl pro vás určen. Nebe ho musí přijmout až do té doby, kdy bude zase všechno obnoveno, jak o tom již dávno mluvil ústy svých proroků (Sk 9,19-21).

Ano, přijď, Pane Ježíši! Přijď do našich srdcí. Zjev se všem lidem, aby tě poznali a žili v míru, v Duchu Svatém a v lásce Otce.

*Maria heute 389/2003
překlad -lš-*

Dnes jsem byla v propastech pekla ...

Vrcholným bodem našeho pozemského života je okamžik smrti. Tehdy se v přítomnosti Krista uskutečňuje soud a rozhoduje se o naší věčnosti: spása, nebo zavržení. Budeme muset učinit poslední rozhodnutí: přijmout, nebo odmítnout Boží lásku.

Bůh vždy miluje a odpouští, ale ze strany člověka musí být splněna nezbytná podmínka, že totiž přijímá dar odpouštějící Boží lásky. Toto rozhodnutí se uskutečňuje jednak na základě dřívějších rozhodnutí, dobrých nebo zlých skutků, učiněných v průběhu života na zemi. Velké drama každého vědomě a svobodně spáchaného hříchu spočívá v tom, že ničí v člověku schopnost lásky a vnímavosti lásky. **Hříchy mohou vést nakonec k tak velké zatvrzlosti a egoismu, že člověk v okamžiku smrti není schopen přijmout dar vykoupění.** Bude Boha nenávidět, a proto odvrhne jeho milosrdnou lásku, která snímá všechny hříchy.

Aby nás uchránil před touto strašnou eventualitou, apeluje Ježíš prostřednictvím sestry Faustyny na naše srdce:

Toužím po důvěře svých tvorů, povzbuzuj duše k velké důvěře v mé bezedné milosrdenství. Ať se ke mně nebojí přiblížit duše slabá, hříšná, i kdyby měla víc hříchů, než je na zemi písku, vše se utopí v propasti mého milosrdenství. Ať i největší hříšníci skládají naději v mé milosrdenství (...) Duše, které se dovolávají mého milosrdenství, mi působí rozkoš. Takovým duším uděluji více milosti, než si přejí (...) Dříve než přijdu jako spravedlivý soudce, otevírám dokořán dveře svého milosrdenství. Kdo nechce projít dveřmi milosrdenství, musí projít dveřmi mé spravedlnosti. (Deník 1059)

Svatá sestra Faustyna varuje všechny, kteří znevažují Boha, nezachovávají jeho přikázání, odvrhují jeho milosrdenství a žijí, jako by Boha nebylo,

aby se odvrátili od cesty, která je vede do věčné záhuby. *I když již umírají, milosrdný Bůh dává duši ten jasný vnitřní okamžik, že pokud duše chce, má možnost se k Bohu vrátit. Avšak nejednou je zatvrzelost duší tak velká, že vědomě volí peklo, maří všechny modlitby, které za ně Bohu jiné duše přednášejí, a dokonce samo úsilí Boha. (Deník 1698)*

Pán Ježíš ukázal sestře Fustyne celou pravdu o pekle, aby popsala to, co viděla, a dosvědčila jako výstrahu pro všechny, kteří se nechtějí obrátit a pochybují o existenci pekla:

Dnes mě anděl zavedl do propastí pekla. Je to místo velkých bolestí, jak je strašně rozlehlé. Viděla jsem tam tyto druhy utrpení: první utrpení, které tvoří peklo, je ztráta Boha; druhé - ustavičné výčitky svědomí; třetí - tento úděl se už nikdy nezmění; čtvrté utrpení je oheň, který bude duši pronikat, ale nezničí ji, je to strašné utrpení, je to čistě duchovní oheň, zapálený Božím hněvem; páté utrpení - je ustavičná temnota, strašný dusivý pach, i přes temnotu se satani a zavržené duše navzájem vidí a vidí všechno zlo ostatních i své; šesté utrpení - je neustálá společnost satana; sedmé utrpení - je strašné zoufalství, nenávisť k Bohu, zlořečení, proklínání, rouhání. Jsou to muka, která všichni zavržení trpí společně, ale to ještě není konec útrap - jsou muka pro jednotlivé duše, jsou to bolesti smyslu, čím která duše hřešila, tím je trápena strašným a nepopsatelným způsobem. Jsou zde strašné kobky, propasti bolesti, kde se jedno utrpení liší od druhého; kdyby mě nepodpírala Boží všemohoucnost, zemřela bych při pohledu na ta strašná muka. Ať si je hříšník vědom, že jakým smyslem hřeší, takovým bude sužován po celou věčnost; píšu to z Božího rozkazu, aby se žádná duše nevymlouvala, že peklo není, anebo že tam nikdo nebyl a neví, jaké to tam je.

Já, sestra Faustyna, jsem z Božího rozkazu byla v propastech

pekla proto, abych duším říkala a dosvědčovala, že peklo je. Nemohu o tom nyní mluvit, mám od Boha rozkázáno, abych to zanechala napsané. Satani na mne měli velikou zlost, ale z Božího rozkazu mne museli poslouchat. To, co jsem napsala, je slabým stínem věcí, které jsem viděla. Všimla jsem si jednoho, že je tam nejvíc těch duší, které nevěřily, že peklo je. Když jsem přišla k sobě, nemohla jsem se vzpamatovat z údezu, jak strašně tam duše trpí, proto se ještě horlivěji modlím za obrácení hříšníků, ustavičně na ně svolávám Boží milosrdenství. Můj Ježíši, raději bych do konce světa umírala v největších útrapách, než abych tě urazila sebemenším hříchem. (Deník 741)

„Dnes jsem byla v nebi...“

Poslušnost k Bohu, plnění jeho vůle a všechny dobré skutky, vykonané v době pozemského života, prohlubují v člověku schopnost k lásce a vnímavost k lásce. **Jestliže umírající bude mít v hodinu smrti alespoň minimální schopnost přijmout Boží lásku, bude spasen, ale jako kdyby vyběhl z ohně** (1 Kor 3,15). **Bude tedy muset dozrávat v očistci tak dlouho, až dosáhne čistoty srdce, aby se mohl plně spojit s Bohem v nebeské radosti.** Do nebe jdou přímo jen ti, kteří jsou svatí a plně milují. Pán Ježíš ukázal Faustyně nebe, aby nám popsala, jak tam je. Je třeba pamatovat, že lidský jazyk je ubohý a nedostatečný a není schopen plně popsat onu nadpřirozenou skutečnost. Sestra Faustyna tak učinila na základě výslovného příkazu Pána Ježíše, abychom nikdy neupadali znechucení na duchu, ale ustavičně všemi silami usilovali o svatost.

Dnes jsem duchem byla v nebi a hleděla na tu nesmírnou krásu a štěstí, které nás po smrti čekají. Viděla jsem, jak všech-

no stvoření neustále vzdává čest a chválu Bohu; viděla jsem, jak veliké je v Bohu štěstí, které se rozlévá na všechny tvory, činíc je šťastnými, a všechna chvála a čest z obšťastnění se vrací do Zdroje a vcházejí do hlubin Boha, kontemplují vnitřní život Boha, Otce, Syna a Ducha Svatého, jehož nikdy neobsáhnou ani neproniknou.

Ten zdroj štěstí je ve své podstatě neměnný, ale vždy nový, tryskající obšťastnění pro všechno tvorstvo. Nyní už chápu sv. Pavla, který řekl: Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani do srdce lidského nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují.

A Bůh mi dal poznat věc, která jediná má v jeho očích nekonečnou cenu - je to láska k Bohu, láska, láska a ještě jednou láska - a nic se nedá srovnat s jedním úkonem čisté lásky k Bohu. Vůbec si nedokážeme představit, jak se Bůh zajímá o duši, která ho upřímně miluje. Šťastná duše, o kterou se již zde na zemi zvláštním způsobem zajímá, jsou to duše malé a pokorné.

Ten veliký Boží majestát, který jsem hlouběji poznala a který velebí nebeští duchové podle míry milosti a hierarchie, podle nichž se dělí, při pohledu na tu Boží moc a velikost má duše nezakoušela hrůzu ani strach, ne, ne - vůbec ne. Má duše byla naplněna pokojem a láskou a čím víc poznávám Boží velikost, tím víc se raduji, že on je takový. A nesmírně se raduji z jeho velikosti a jsem ráda, že jsem tak maličká, vždyť proto, že jsem malá, mě nosí na svých rukou a drží mě na svém Srdci.

Ó můj Bože, jak je mi líto lidí, kteří nevěří ve věčný život, jak se za ně modlím, aby i je objal paprsek milosrdenství a aby je Bůh přivínil do své otcovské náruče. Lásko, ó Královno.

Z *Mihujcie się* 1/2003
přeložil-lš

Starost o spásu světa

Kardinál Leo Scheffczyk o fatimské modlitbě

Kdo by chtěl plně pochopit smysl fatimského poselství, musel by vlastně pročíst a promyslet všechna mariánská zjevení ve Fatimě od 13. května do 13. října 1917 a s nimi spojené přísliby. Existuje však jedna krátká cesta ke stejnému cíli, která je významná především pro ty, kteří ještě nejsou důvěrně seznámeni s Fatimou. Tato cesta spočívá v modlitbě růžencového dodatku, který Panna Maria doporučila dětem těmito slovy:

„Když se modlíte růženec, řekněte po každém desátku: »**Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně. Přiveď do nebe všechny duše, především ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.**«“

Tato modlitba vyjadřuje obzvláštním způsobem osobní soukromou starost o spásu křesťanů a všech lidí celého světa, která vychází z nejvlastnějšího smyslu celého fatimského poselství.

1. „Pane Ježíši“

Oslovení „Pane Ježíši“ je pro pochopení této modlitby a pro jedinečnost fatimského poselství a mariánské úcty vůbec velmi významné.

Uprostřed mariánské modlitby se objevuje prosba k Pánu Ježíši. Na ní můžeme ještě více než na celé skladbě růžence poznat, že celá tato modlitba směřuje ke Kristu a že se tedy nejedná o izolovaně chápaný vztah k Panně Marii. Mariánská úcta vždy směřuje k úctě ke Kristu a nachází v Kristu svůj cíl, ke kterému Maria vede lidstvo jako mateřská Prostřednice.

Aniž by to fatimské děti mohly vědět, má tato modlitba spojitost s onou prapůvodní formou, jak ji používali egyptští a řečtí mnichové zvláště v době odpočinku. Snažili se vyslovením samotného jména Ježíš o to, aby se postavili do Pánovy přítom-

nosti, a tak zřejmým způsobem zakusili blízkost a niternost Ježíšovy přítomnosti.

2. „Odpusť nám naše hříchy“

Za touto všeobecnou prosbou o odpuštění hříchů se skrývá při přesnějším pohledu zvláštní rys mariánských poselství z Fatimy. Pochopíme to, když se ptáme, o jaké hříchy se zde jedná, nebo kteří jsou to lidé, jejichž hříchy jsou tu míněny.

Jisté se nejedná pouze o hříchy těch věřících, kteří tuto modlitbu právě vyslovují; o nich lze přepokládat, že jsou ve stavu milosti, a proto také myslí na své minulé hříchy a ještě jednou jich litují, což je důležitý nábožný úkon pokání, který poukazuje na trvalou nutnost vnitřního obrácení člověka.

Ale pouze tento význam by neodpovídal fatimskému poselství, které poukazuje na hříchy všech lidí a vyzývá k pokání za tyto hříchy.

Zde se v modlitbě projevuje jádro fatimského poselství o odpuštění hříchů lidstva smírným aktem Ježíše na kříži, o jehož uplatnění na celý svět musíme prosit. Tato modlitba a fatimské poselství lidem připomínají vykoupění od hříchu skrze kříž a zmrtvýchvstání Ježíše Krista, které musí člověk vědomě přijmout. Mnoho lidí si dnes neuvědomuje, že k opuštění hříchů došlo cestou smíru a smírné oběti Ježíše na kříži.

3. „Uchraň nás pekelného ohně“

To je prosté uvědomění možnosti, že někteří lidé budou zavrženi, jak to odpovídá zjevení obsaženému v Písmu. Písmo svaté hovoří opakovaně o soudu a konečném rozdílu mezi zachráněnými a nezachráněnými, zvláště v řeči Pána Ježíše o posledním soudu (srov. Mt 25,31–46; Mk 13,1–33; Lk 21,1–36).

Tato pravda vstoupila jako neoddelitelná součást do učení a hlásání Církve, jak v současnosti prohlásila Kongregace pro nauku víry: „Církev věří... v blaženost spravedlivých... Stejně tak věří, že věčný trest postihne hříšníky tím, že budou zbaveni patření na Boha a že účinek tohoto trestu zachváti celou bytost hříšníka.“

Opakovaně slyšená slova o „mnohých, kteří spěchají do pekla,“ stejně jako vidění pekla, kterého se dostalo dětem, jsou jedinečným posílením víry v konečné zavržení jako každé poselství o soudu, které může některé lidi pobuřovat.

Musíme dnes bohužel konstatovat, že pravda o zavržení tvorů, o pekle, se přestala brát vážně. To má za následek, že se vytrácí i starost o spásu.

Člověk by nebyl bytostí postavenou před svobodné rozhodnutí mezi spásou a ztracením, kdyby nemohl počítat s možností ztráty své spásy. To všechno připomíná poselství Fatimy v jedinečné naléhavosti a stručnosti.

Musí člověk před tímto nevyhnutelným tajemstvím rezignovat a upadnout do nerozumné úzkosti?

4. „Přiveď do nebe všechny duše“

Naděje se proto obrací k tomu, že Ježíš může všechny žijící lidi uchránit pekla a přivést je k věčnému životu. Tato prosba proto rovněž plně souhlasí s fatimským poselstvím, které je po-

selstvím radosti a naděje pro lidstvo. Fatima oznamuje podobně jako celé evangelium radost a vítězný charakter Božího činu pro svět skrze Ježíše Krista a za Mariiny součinnosti. Třetí zjevení výslovně prorokuje: „Když budete dělat, co vám říkám, budou mnozí zachráněni a bude mír... Nakonec mé neposkrvněné Srdce zvítězí.“ Toto poselství slibuje stejně tak věčnou spásu jako pozemské štěstí, nadpřirozenou blaženost i přirozený mír.

Kristus se tehdy stal *Beránkem, který snímá hříchy světa* (Jan 1,29). Jak říká svatý Pavel, *Bůh s ním jednal jako s největším hříšníkem* (2 Kor 5,21), on vzal na sebe kletbu hříchů (Gal 3,31). Tím v podstatě všem lidem získal spásu a otevřel nebe. Proto platí všeobecné dílo vykoupění: *Bůh chce spásu všech lidí* (1 Tim 2,5). Ale to vše přirozeně za toho předpokladu, že se lidé také obrátí, že ve víře a v lásce souhlasí s dílem vykoupění, že oni sami je také chtějí, neboť je jisté, že Bůh neporušuje lidskou svobodu a že připouští také lidské „Ne“ ke svému dílu vykoupění...

Pro fatimskou modlitbu je proto charakteristické, že nenechává stranou tu skupinu lidí a respektuje starou duchovní zásadu, že nelze zoufat nad spásou žádného žijícího člověka. Na to poukazuje dovětek čtvrté prosby, kde se obzvláště pro ně vyprošuje naléhavě nebe.

5. „... zvláště ty, kteří tvého milosrdenství nejvíce potřebují“

Těmito slovy dochází k největšímu možnému rozšíření milostiplné Boží pomoci na obzvláště potřebné, na lidi, kteří se nejvíce vzdálili a odvrátili od konečného cíle. Ty doporučuje modlitba obzvláště shovívavému a trvalému Božímu milosrdenství. Na zahrnutí této skupiny lidí do modlitby růžence se v tomto dodatku zvláště zřetelně ukazuje, že ve fatimském poselství se starostlivost o spásu vztahuje na všechny lidi, i na ty,

kteří jsou od spásy nejvíce vzdáleni a odvráceni.

Zde ožívá myšlenka pro ducha Fatimy obzvláště příznačná, že spása mnoha lidí závisí také na modlitbách a obětech věřících, těch, kteří obdrželi dar modlitby.

Tuto myšlenku jednou vyjádřil papež Pius XII. těmito slovy:

„Je to obzvláště vzrušující tajemství, že totiž spása mnoha lidí je závislá na modlitbách a dobrovolných kajících úkonech údů tajemného Kristova těla ... a od spolupůsobení, které pastýři a věřící nabídli našemu božskému Vykupiteli“ (*Mystici Corporis* 788).

Fatima obzvláštním způsobem počítá s touto pravdou, že k modlitbě se váže účinnost pro druhé, a to zvláště k té modlitbě, která s Mariinou pomocí se obrací k Hlavě těla, kterou je Kristus.

My sice víme, že Ježíš Kristus nenechá zcela nevyslyšenu žádnou modlitbu za spásu druhých. Ale způsob, jak vyslyší tuto modlitbu, si vyhrazuje sám pro sebe.

To nemá zužovat význam lidského smíru a oběti a Bůh je přijímá pro uskutečnění svého plánu stejně tak, jako Mariino „Fiat“. Zvláště se nemusíme obávat, že by mohli existovat lidé, za které se nikdo nemodlí a neobětuje. Celá „mariánská“ církev se ustavičně modlí a obětuje za obzvláště opuštěné údy lidstva. Kdo však bere fatimské poselství vážně, zařazuje se obzvláštním způsobem do řad společenství, které se modlí a obětuje, které nikoho nepřehlídí a na nikoho nezapomíná.

Z Fatima - Weltapostolat
6/2002
přeložil -ls-

Kardinál
Leo Scheffczyk

Každoročně nás církev mezi dvěma velkými svátky Kristova narození a jeho zmrtvýchvstání volá k obrácení a k zamyšlení. Bylo by žádoucí, aby alespoň ti z nás, kteří chtějí uskutečňovat opravdové křesťanství, využili tuto postní dobu. Čas o Vánocích se zneužívá nákupní horečkou, která je cizí jejich smyslu a obsahu, takže při náboženském vrcholu, narození Vykupitele lidského pokolení, mnozí padají na židli vyčerpaní a stresovaní. Podobně to pokračuje v době masopustu. A jsme-li poctiví, odpovězme si sami na otázku: jsme opravdu veselí a spokojení po všech těch světských radovánkách? Pravou radost by nám mělo přinést naše křesťanské poselství, protože Kristus nám přinesl záchranu z lidské bída a záhuby. On je světlo v temnotách této světské doby. Můžeme to vůbec ještě pochopit? Můžeme přijmout opravdovou „duchovní radost“? Volání církve je dnes oprávněnější než kdykoliv jindy. Je doba obrácení, doba klidného zamyšlení, doba zamyšlení nad sebou. Ovocem tohoto obrácení musí být návrat – návrat ke kořenům našeho lidství. Musíme opět poznat, že jsme stvořeni od Boha, stále s ním podstatně spjatí a že bez Boha nemůžeme smysluplně existovat.

Pozorujme sami sebe a své bližní: Jak žije „bezbožný“ člověk? Žije v rozporu, v konfrontaci a obraně. Přednedávnm jsem byl pozván na jednu slavnost. Cítil jsem, jak se jeden host přímo tlačí do mé blízkosti. Začal pak rozhovor plný námitek a útoků proti církvi a proti papeži. Výraz jeho tváře byl stále vzteklejší a zatvrzelejší. Odpovídal jsem přátelsky a klidně na jeho nadávky, poopravil jsem některé představy, ale on nepřestával. Nakonec jsem mu položil nečekaně otázku: „Proč jste ve své řeči tak negativní a agresivní? Když se vám církev nelíbí, nechejte ji na pokoji a hleďte si svou vlast-

ni filozofii a pokuste se o pozitivní a spokojené uskutečnění svého života.“ Tato věta prolomila jeho řeč. Do očí mu vstoupily slzy a o mi řekl: „Zasáhl jste přímo nerv. Můj život není v pořádku. Mám sice dobré zaměstnání a mnoho peněz, mám dům a auto, ale jsem dvakrát rozvedený, teď žiji s třetí ženou, děti z prvního manželství nechťejí o mně nic vědět. Pořád si kladu otázku, co mi tento život vlastně dal. Vystoupil jsem z církve, protože jsem kvůli rozvodu nemohl přistupovat ke svátostem. Tak jsem zpřetrhal poslední pouta.“

Tak poznáváme důvod, proč je dnes tolik urážek na adresu církve a náboženství vůbec; proč je papež napadán, proč jsou pomlouvána nová katolická hnutí, proč jsou modlitební a mariánské skupiny označovány za sekty. To všechno je totiž pro lidi jako žijící svědomí proti bezbožnosti dnešní doby. Potřebujeme odvahu, sílu a vytrvalost. Urážky a útoky jsou projevem bezradnosti a ztracenosti lidí, kteří bez Boha sešli na bludné cesty, které nevedou k cíli.

Máme za sebou špatné roky. Po oslavách vstupu do nového tisíciletí jsme byli v září 2001 oťeseni. Dostalo se nám jasného upozornění, že zlo reálně existuje a že bez Boží osvobozující moci zahyneme, protože bez Boha

jsme bez veškeré ochrany vystaveni zlému.

Potřebujeme Boží pomoc, abychom vytrvali v dobrém. Valí se mnoho utrpení, ale Boží láska a důvěra v Boha nám vždy pomohou z nehoršího. Víme, že Bůh se láskyplně stará o tento svět.

Z různých knih Starého zákona se jasně dovidáme, že nouze, utrpení, válka a smrt přicházejí na lidi, když zapomenou na Boha a pyšně zvedají své čelo. V úvodu k ranním chválám se modlíme: *Je to lid, který bloudí v srdci, nepoznali mé cesty.*

Naše společnost ztratila vědomí hodnot. Tato dekadentní společnost pohrdá ve svém každodenním životě Desaterem. Již před deseti lety jedna studie na univerzitě Columbia v New Yorku došla k závěru, že narušení a rozvrat rodiny jsou hlavní příčinou růstu násilí mezi mladistvými. Stále znovu se konstatuje, že zločinci pocházejí z rozvrácených a rozvedených rodin. Devatenáctiletý mladík, který znásilnil školačku v Mnichově, si stěžoval, že nikdy nepoznal svého otce a jeho matka ho odložila. Zmíněná studie uvádí: „Kde selže rodina, přikloní se mladí lidé k asociálním bandám.“ Uvádějí se tři důvody, proč rodiny selhávají ve svém výchovném poslání:

1. Stále více matek dává přednost zaměstnání před láskyplným

Obžerství z cyklu Sedmero neřestí od Hieronyma Bosche

příklonem k dětem a jejich dobrou výchovou.

2. Přibývá domácností, kde žije jen jeden rodič (po rozvodu, nemanželském početí, po rozchodu druhů).

3. Míží velké rodiny (soužití tří generací) jako místo předávání tradic a životních zkušeností a míží rodiny s větším počtem dětí, které jsou nejlepší školou sociálního chování.

Ale ať jsou tyto vědecké výpovědi jakkoliv ohromující a pádné, společenský trend nejsou schopny změnit. To je dokladem, že je jen málo lidí, kteří se skutečně řídí rozumem.

Terapeutka Christa Mevesová od roku 1970 poukazuje v mnoha publikacích na nebezpečí těchto společenských změn. Dnes konstatuje, jak na to mládež krutě doplácí. Naše dorůstající generace se stala neovladatelná. V druhé polovině roku 2001 jsme četli o stížnostech, že školy mladé lidi přetěžují domácími úkoly a mládež pak nemá čas na odpolední hry. Pak přišla pisaná studie a prokázala katastrofální mezery ve znalostech mládeže. Mnoho žáků není schopno složit závěrečné zkoušky, hospodářství si stěžuje na nedostatek fundovaných odborníků, kteří jsou přiváděni z rozvojových zemí, jako je Indie. Paní Mevesová píše: „Jak velká je vina nezodpovědné společnosti, jak velice selhal náš stát. Ale čím větší je počet svedených a oslabených, tím více se státu vrací toto selhání jako bumerang.“

Tak si můžeme uvědomit skutečnou hodnotu náboženského základu. „Osvícenství 68“ narušilo zdomácnělé náboženství a strukturu solidarity mezi mužem a ženou, mezi mladými a starými, mezi autoritou a nárokem vedení a poslušností. Sexuální revoluce odstranila všechno stud a odpovědnost z oblasti sexuálních vztahů a oddělila sexualitu od manželského svazku. Učí se sloganu: „Dělej, co chceš, kde chceš, kdy chceš a s kým chceš ke svému vlastnímu potěšení!“

Dnes prožíváme s hrůzou, jak si mladí berou násilím to, co se jim hodí, bez ohledu na vůli druhého člověka.

Obrácení, zamyšlení musí vést ke změně. Ke změně současné společenské situace, ke kladné změně může vést jen nová evangelizace, respektování poselství Ježíše Krista. Jinak se dočkáme toho, co se dále modlíme v Uvedení do první modlitby: *Proto jsem přísahal ve svém hněvu, nepřijdou na místo mého klidu.*

Chtěl bych k zamyšlení v této postní době uvést tři místa z Písma:

Lukáš (16,1-13) vypráví o správci, který byl kvůli podvodům propuštěn ze správcovství. Přemýšlí, jak si nyní zařídí svou budoucnost. *Pracovat neumím, žebrat se stydím. Vím, co udělám, aby mě lidé přijali do svých domů, když mi Pán odnímá správcovství.* Tak to stojí v textu a my všichni víme, jak zfalšoval dlužní úpisy, aby ho zvýhodnění dlužníci později podpořili a nemusel trpět bídu.

Jaké je poselství tohoto podobenství? Ježíš nás přece nechce navádět k falšování dokumentů.

Rozhodující je věta: *Synové tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než synové světla.* To by nás mělo vyburcovat a dotknout se naší cti. Styčný bod je následující: Synové tohoto světa myslí jen na pozemský život, protože smrtí pro ně všechno končí. Po smrti pro ně jako by neexistoval soud, odsouzení ani věčný život. Ale pro tento pozemský život se pečlivě zajišťují vši myslitelnou chytrostí. A my, synové světla? My věříme v život věčný, v další život po smrti. Ale jsme tak hloupí a omezení, že neusilujeme o žádné zajištění. Zapomínáme na Boha ve všední den, hřešíme o překot, zapomínáme na velké dary nedělní bohoslužby a přijímání svátostí, modlitby, pokání a prosby o milost a odpuštění. Chováme se podle synů tohoto světa, pokud jde o rozvody, potraty, manžel-

skou nevěrnost a partnerské soužití. Ježíš nám však zdůrazňuje, že nezajišťujeme své vlastní životní pojetí, takže synové tohoto světa jsou chytřejší.

Nemělo by nás toto srovnání vyburcovat, abychom se zamyslili, jak si zajistíme svou budoucnost? Nežije mnoho držitelů křestního listu, jako by svou budoucnost propachtovali? Nebo zfalšovali učení Ježíše Krista a Církve do té míry, že se cítí jako na „správné cestě“.

A jsme u druhé úvahy: neslycháme od tzv. moderních teologů a populistických kazatelů, že Bůh přece nemůže trestat, že žádné peklo není a nakonec všichni lidé přijdou do nebe, že trestající Bůh je starozákonní?

Lukáš nám Ježíšovo učení představuje zcela jinak. Je zde řeč o životě bohatého člověka a chudého žebráka (Lk 16,19-31). Žebrák by rád utiřil svůj hlad tím, co padá ze stolu bohatého, ale nikdo mu to nedává. Po smrti je odnesen anděly do lůna Abrahámovy, zatím co bohatec přišel do pekla, kde je bolestně trestán. Bohatec nyní prosí, aby mu žebrák ochladil jazyk alespoň prstem ponořeným do vody, protože velmi trpí ve svém ohni. Ale není to možné pro velkou propast. A pak přijde pro nás důležité upozornění. Bohatý prosí Abraháma, aby chudého poslal do jeho rodného domu, protože má ještě pět bratrů, aby i oni nepřišli na toto místo trápení. Abraham odpoví: Mají Mojžíše a proroky. Nato opět bohatý: To nestačí, ale kdyby přišel někdo z mrtvých, pak ho poslechnou a obrátí se. Abraham odpoví: Když neposlechli Mojžíše a proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.

Rozumíme tomuto poukazu? Řečeno pro naši dobu: Máte kněze jako kazatele, máte papeže a biskupy, kteří vás napominají. Jestliže je neposlechnete, neposlechnete, ani když Kristus vstal z mrtvých. A to je dnes skutečností. Tuto skutečnost ztracení pro tvrdost srdce těch, kteří

nechtějí slyšet, nemůžeme zaretušovat přikrašlováním a falšováním Kristova poselství.

Konečně vypráví Lukáš podobenství o farizeovi a celníkovi (Lk 18,9-12). I zde slyšíme některé překroucené interpretace. Je prý zde řečeno, že člověk se nemá tlačit dopředu a usilovat o nějakou zvláštní svatost. Přísné dodržování předpisů není nijak důležité, člověk může klidně zůstat vzadu, hřešit, to není něco tak špatného, je třeba jen trochu sklonit hlavu a udělat pokorný dojem.

Poselství tohoto podobenství je však toto: Farizeus vypočítává pyšně před Boží tvář, co všechno vykonal vlastními silami, a nyní očekává od Boha, že ho samozřejmě přijme jako spravedlivého. Bůh je nyní jeho dlužníkem. Jenže Boží milost je nezasloužený dar, který si musíme pokorně vyprosit. Člověk musí uznat, že je jako tvor závislý na Bohu a všechno musí očekávat do něho. Bez Boha není člověk ničím, ale s Bohem může všechno.

Není to poselství pro naši dobu? V naší době se člověk pokouší sám postavit na místo Boha. Chce uměle vyrobít lidi, plodit v manželství je staromódní a je třeba mu všemožně zabránit. On sám si vybere ve zkumavce, jaké chce pohlaví, jakou inteligenci, jaké schopnosti, jaké nemoci jsou vyloučeny. Proto už nepotřebujeme manželství na předávání života a lidé mohou svou sexualitu využívat čistě k vlastnímu potěšení s jakýmkoliv partnerem. Sami si rozhodnou, zda se má člověk narodit, nebo zemřít. Tato zrůdnost, tato pýcha a velikašství byly již v antice potrestány strašným způsobem – hněvem bohů.

Využijme tuto postní dobu k tomu, že se odvrátíme od sebe a obrátíme k Bohu, abychom vykročili na správnou cestu. To by byla správně využitá postní doba.

Z Der Fels 3/2002
přeložil -lš-

Podle stylu 50. let, tentokrát „liberálně“

Jan Ziegler v MF Dnes 15. února 2003 recenzoval mou knihu Církevní dějiny, vydanou Maticí cyrilometodějskou v loňském roce. Jeho příspěvek ale není recenzi, i když se tak nazývá, nýbrž polemikou z žurnalisticko-propagandistických pozic, jejíž sloh až nápadně připomíná nechvalně známá „díla“ komunistické totality, kupř. z 50. let Pachtovo „Pekař a pekařovština v českém dějepisectví“ apod.

Ale po pořádku: O tom, jaké církevní dějiny by asi pan Ziegler chválil, svědčí jeho upozornění, že v mém seznamu literatury chybí „kvalitní díla německých autorů A. Franzena, H. Jedina, R. Froehliche či O. H. Pesche“. Froehlichovu práci jsem před časem recenzoval ve Světle. Tento autor, který si říká „katolický“, nenachází na dějinách Církve jediný klad, autentické křesťanství představují podle něho už ve starověku pouze bludařské sekty, v novověku potom protestantská reformace. Katolicismus je mu „temnem“.

Současně mi Ziegler má za zlé, že v seznamu literatury uvádím též Církevní dějiny Pavla Mráčka, prý „skandální“ a „kritizované předními odborníky pro svůj antisemitismus“. (Ziegler neuvádí jediné jméno takového „odborníka“.) Realita vypadá úplně jinak. Mráčkovovo dílo bylo před lety staženo z oběhu na základě stížnosti Židovské náboženské obce, že v knize je pár větiček o konkrétních případech rituálních vražd ve středověku. Maticе cyrilometodějská vydala r. 1995 Mráčkovu knihu bez těchto inkriminovaných pasáží, což nezbudilo jedinou námitku. Toto vydání uvádím ve svém seznamu literatury.

Zásadní nedostatek mé práce vidí Ziegler v tom, že prý si spletu historii „s obhajobou římskokatolické církve“. Zajímavé, jak přesně totéž bylo vytkáno i Josefu Pekařovi, o jehož odborných kvalitách dnes málokdo pochybuje. Dovolím si připojit tři věty z jeho „Třech kapitol o sv. Janu Nepomuckém“: „Herben upozornil, že má řeč je proti programu našeho ministerstva... Jakým právem prý se stávám já, český historik, apolože-

tu Církve?... Proč se jím potom stal náš největší historik Palacký?...“ dále Pekař cituje Palackého výrok, že „katolická církev vykonala v dějinách mnohem více dobrého než zlého.“ Palacký byl protestant, Pekař nábožensky indiferentní. Podle Zieglera by si ovšem logicky i oni měli plést historii s obhajobou římskokatolické církve.

Dále mi předhazuje postoj, že Církev prý „vše, co v dějinách učinila, dobře učinila...“ Pak ovšem musím konstatovat, že Ziegler mé dějiny vůbec nečetl. Minimálně na 40 stránkách líčím nemravný život duchovenstva v 10. nebo ve 14.-15. stol., ostře odsuzuji trestání heretiků smrtí a surovosti křižáckých vojsk. Jako důkaz snad postačí pár citací ze str. 137-8: „Skutečnost, že lidé se octli před soudem, a dokonce byli upalováni na hranicích jen pro své přesvědčení, byť jakkoliv zvrácené a scestné, se nedá pod zorným úhlem evangelia hájit... Jestliže ve 13. stol. církevní reprezentace... podporuje trestání heretiků smrtí, je to naprosto jednoznačně ústup od dřívější humánnější praxe, a to je neomluvitelné. Šlo o mravní posun směrem k horšímu.“ Pokud však současně kladu na misku vah klady i záporny působení katolické církve v dějinách a vyjde mi jednoznačně převaha toho kladného, neobjevuji žádnou Ameriku, nýbrž stavím se do řad takových historiků, jako Palacký nebo Pekař.

Vrcholem Zieglerova diletantismu v oboru církevních dějin je pak jeho výtky, že se nezmiňuji o slabé vládě Ludvíka XVI. a zhroucení financí jako příčině Velké francouzské revoluce, což prý „hraničí s hloupostí“. Tato fakta (jakož i jiná, jejichž absen-

ci mi Ziegler předhazuje) náleží ale do ryze světských dějin, v solidních světových publikacích církevní historie by je taktéž marně hledal (krom snad jednověté zmínky). Posláním církevních dějin je objasnit ideovou příčinu těchto událostí, čemuž věnuji celou předcházející kapitolu o osvěcenství. Ziegler svým důrazem na ekonomické příčiny vypuknutí Francouzské revoluce zcela ignoruje její duchovní zdroje, spočívající v destruktivním vlivu bezbožického osvěcenství, čímž se staví do stejné řady s marxistickými simplifikátory dějin, redukcujícími všechny události jen na ekonomickou základnu.

Není také pravdou, že se při líčení krutostí J. Fouchého „odvolávám“ na S. Zweiga. Já se o něm pouze zmiňuji v zájmu většího přiblížení tematiky čtenářům – a pokud není panu Zieglerovi jasný rozdíl mezi odvolávkou a zmínkou, učinil by lépe, kdyby se svým psaním neztrapňoval. Údaj o 200 tisících obětí odpadlého kněze Fouchého nečerpám ze Zweigova románu, ale z práce polského historika Nowaka, jehož v seznamu literatury uvádím a který cituje skutečné odborníky na Francouzskou revoluci Gaxota, Poradowského aj. Nepřipsal jsem si tedy „dvě nuly“, z čehož mne Ziegler obviňuje. Mezi odborníky převládá názor, že Fouché, i když odmítl kněžské svěcení, musel je později ve vši tichosti přijmout, jinak by těžko mohl být učitelem v semináři. Tolik k další poznámce pana Zieglera, která je však drobností.

Závažnější je Zieglerova kritika, že prý dělám z papeže Pia IX. „světce“. Pardon, to nedělám já, ale papež Jan Pavel II., který ho zařadil mezi blahoslavené. O ně-

jakém „nátlaku“ Pia IX. na toskánskou vládu ve věci židovských lékařů nic nevím, případ židovského chlapce Edgara Mortary má své jádro v tom, že byl v útlém věku pokřtěn – a podle zákonů Církevního státu musel být tedy vychován křesťansky. Protože jeho židovství rodiče to nechtěli připustit, byl umístěn do internátu v Římě, kde ho rodiče mohli navštěvovat, nenechal ho tedy bl. Pius IX. „unést“, jak tvrdí Ziegler. Když už ale tuto skutečnost připomíná, pak by měl ještě dodat, že Edgar Mortara se stal knězem, augustiniánem, a dokonce vysokým církevním hodnostářem, který se ústně i písemně vyjadřoval o Piu IX. vždy s velikou úctou a vděčností jako o svém „otci“.

Jan Ziegler je liberálně smýšlející novinář. Jeho argumentace odhaluje direktivu současných liberálních kruhů: církevní dějiny nesmějí být apologií. Příklad nekatolíků Palackého a Pekaře však ukazuje, že solidní a pravdivé dějiny vždycky budou apologií katolicismu navzdory jeho stinným stránkám, které jsem – jak se čtenář snadno přesvědčí – ve své knize nezamtlal. Pokud si někdo přeje církevní historii jinak, tak nemohu sloužit. Víím o takových církevních dějinách, které líčí katolickou církev jako permanentní potlačovatelku svobody svědomí, proti níž stojí jako zářivé vzory protestanti, osvěnci, liberálové atd. Toto však nejsou dějiny, ale lež – což jsem se snažil ve své práci ukázat. Právě naopak, odpad od Kristovy pravdy, od víry, vedl ke zhoršení situace, ke zločinnému teroru a pronásledování nejen katolíků, nýbrž všech, kdo se odvážili bezbožické ideologii, ať už měla jakoukoliv podobu, postavit. To bylo v komunistických školách zatajováno. Proto má národ zcela lživé představy o katolické církvi. Jestliže současní liberálové je nejen neodstraňují, nýbrž naopak ještě posilují, tím více musí katolický historik svým perem bojovat a předkládat neohroženě pravdu.

Radomír Malý

Bašta Pána Boha (9)

„Ne, ne,“ odmítá strýc soucítěně. „Zatím nic nevyprávěj. Jsi na to příliš unavený a zbědovaný! Později se najde čas na povídání. Nyní ti musí moje ženuška prostrít. Jistě máš hlad a žízeň. Myslím, no, vidím to.“

Ale kněz kroutí hlavou v hluboké vážnosti.

„Ne, i na to bude čas později. Chtěl bych něco jiného. Máš nahoře v pokoji krásný kříž. Běž, připrav mi tam oltář! Chtěl bych sloužit mši svatou, než ochutnám pozemský pokrm. Zatím jsem ještě lačný.“

„Nejsvětější obět v mém pokoji?“ a pachtýř úžasem ucouvl. „Nemáš kalich ani posvátné roucho.“ „To všechno kněz v případě nouze nepotřebuje. Koušek bílého chleba a doušek vína budeš mít jistě v domě. A skleněný kalich je stejně dobrý jako zlatý.“

Zanedlouho již kněz klečí v selském pokoji před mohutným křížem, před ním je připraven bíle prostřený stůl jako oltář. V černé sutaně přistupuje Peter Coudrin k požehnanému místu, dělá znamení kříže a začíná stupňovou modlitbu:

„Přistoupím k oltáři Božímu.“ A Marcel, pachtýřův starší baculatý hoch s rovnými vlasy, odpovídá jasným a veselým hlasem: „K Bohu, který mě obveseluje od mého mládí.“

V DOUPĚTI PIRÁTŮ

Sotva Peter Coudrin dokončil v selské světnici mši svatou, přepadla ho závrať. Černý závoj tančil před jeho očima. Ruka, která hledala nějakou oporu, sáhla do prázdna. V bezvědomí se zhroutil.

Sedlák vzal bezvládného jako dítě do silných paží a odnesl do pohostinského pokoje, kde ho opatrně položil na lůžko.

Kněz ležel celé dny v těžké horečce. Péče a láska bděly u jeho lože.

Jednoho rána však otevřel Peter Coudrin oči v jasném vě-

domí. V noci klidně spal. Nyní byl poprvé bez horečky.

Marcel, který právě v tom okamžiku po špičkách vstoupil dovnitř, radostně zavýskl.

„Jsi opět zdravý, strýčku?“ zvolal vesele a vzal příbuzného za ruku tak něžně, jak jen uměl. „To je dobře! Víš co, v neděli budeme mít slavnostní bohoslužby nahoře v pokoji. Já a pasáček Ondřej jsme se už dohodli, kdo bude houpat s kadidelnicí. Samozřejmě, že já.“

„A jak jste to zařídili?“ směje se kněz.

„Podívej, než u nás rudí zavřeli kostel a vyhnali faráře, odnesli jsme s Ondřejem všechno to nejdůležitější do bezpečí.“

„A to je co?“

„No přece kadidelnice a dřevěné uhlí. To je to nejdůležitější. Nacpali jsme si plné kapsy uhlím a kadidlo jsme zabalili do šátku. A Ondřej hned řekl, že on bude houpat kadidelnicí při první slavné mši, a já jsem mu hned jednu vrazil, protože já jsem tvůj příbuzný a on nemá právo na kadidlo. Rozpálili jsme dva uhlíky a pak jsme si dali každý jeden černou stranou na ruku a kdo to vydrží déle, aby mu nespádl, ten může jít s kadidlem.“

„No a?“

„No, já jsem ho udržel klidně na holé ruce, i když byl pěkně horký. Ale Ondřej hned vykřikl a nechal uhlík spadnout. A tak já můžu jít s kadidelnicí! Byl z toho pořádný puchýř a tatínek nadával. Ale já přesto můžu kouřit, to je přece jasné.“

„Ty jsi tedy statečný hoch!“ odpověděl kněz a podíval se s tajným úžasem na malého ministranta, který si kvůli kadidelnicí nechal spálit ruku.

Zdalipak by i on utekl před jakobíny, kdyby byl na jeho místě?

„Snad bys byl udělal lépe, kdybys neříkal pasáčkovi o tom, že jsem tady. Snadno by se to mohl dovědět někdo nepovolaný.“

„To můžeš být bez starostí, dal mi čestné slovo, že bude mlčet, a i když si Ondřej nerad pálí prsty, mlčet, to on umí!“

I ostatní v domě se těšili z knězova uzdravení. Bylo mnoho co vyprávět.

Do Coussay-les-Bois přitáhl nový farář. Starosta ve svém hněvu poručil rodině Coudrinů, aby odnesli spřísežencův nábytek do domu. Ale sedlák a jeho synové nehnuli rukou. Byl kvůli tomu křik. Dokonce zavlekli Coudrina do Chatellrault před soud. Ale nakonec ho museli zase propustit.

Pachtýř věděl i novinky z Montbernage.

„Farář Pruel už není v Poitiers. Uprostřed nejtvrďší zimy musel pryč. Povozník Petit ho odvezl na plochem voze do Agen, protože jakobini chtěli nespřísežence pověsit na lucerně. Bránil se útěku rukama nohama. Ale nakonec mu nic jiného nezbylo. V Poitiers ho znalo každé dítě a vůbec se nemohl objevit na ulici.“

„Tak on také utekl!“ šeptal Coudrin celý zdrcený. „A on přece nebyl jako najatý. Ale co nám jiného zbývá, než utéct a skrývat se.“

„Vůbec nic jiného nezbyvá, nic jiného!“ odpověděl sedlák rychle. „Musíme prostě čekat, až přijdou lepší časy.“ Kněz mlčky svěsil hlavu.

„Ostatně, musím ti říct ještě jedno,“ začal pachtýř opět. „Už se to ví, že jsi tady.“

„Ondřej to prozradil?“ vyhrkl Marcel ostře.

„Ne. Řekl to jen svému otci a ten o tom vyprávěl v hospodě. Tam to zaslechl nějaký rudý špicl a teď jsem slyšel, že jakobini plánují nějakou lumpárnu. Pro to si myslím...“

„Dobře, strýčku!“ vyhrkl kněz. „Nedělej si starosti. Ještě dnes opustím tvůj dům. Ostatně, jsem už zase zdravý!“

„Ale kdepak, to nejde,“ odpověděl pachtýř. Nebyl bych dobrým křesťanem, kdybych tě nechal odejít. Jen kdybych věděl, kam tě bezpečně zašit!“

„A co tak ve staré prázdné stodole u zámecké zdi, táto?“ navrhl Marce živě. „Je to trochu zchátralé. Ale já a Ondřej jsme si tam zařídili loupežnické doupě. Je tam i stůl a slamník. Tam ho žádná duše nenajde.“

„Ale tam přece nemůžeme ubytovat kněze,“ zakroutil pachtýř hlavou.

„A proč ne! Pirátské doupě je nejlepší skrýš na celém zámku. Musí tam být nahoře pár pirátských seker. Co by se tam komu mohlo stát?“

(Pokračování)

Orel – jednota Dobříš a Orel – jednota Kladno Vás srdečně zvou na kulturní program s názvem SLOVANSKÝ SEMINÁŘ ORLA

Kulturně společenské setkání, jehož účelem je seznámení se zajímavými informacemi a diskuze, se koná dne 26. dubna 2003 od 11 do 13 hodin v orlovně v Dobříši, ul. 28. října 451, Dobříš.*

Program setkání: Ing. Jiří Urban – O pravlasti Slovanů ● Stanislav Vejvar – Politické slovanství v našich novodobých dějinách ● Jan Nepomuk Šobán – Sociální učení Církve – kořeny politického katolicismu na přelomu 19. a 20. století ● Martin Doležal – Historie a současnost Řeckokatolické církve ● Mgr. Petr Bahník – Cyrilometodějská tradice a dnešek.

* K orlovně se dostanete, když vyjdete od autobusového nádraží na dobříšském hlavním náměstí směrem, kterým přijíždějí autobusy do Prahy (po hlavní silnici, po levé straně první ulice – u roubeného stavení – je ul. 28. října; druhá možnost jít přes parkoviště u Penny marketu do obytné čtvrti, tudy také dojdete do ul. 28. října).

Kontakt Orel – jednota Dobříš: br. Petr Vitásek – tel. 318 521 978; Orel – jednota Kladno: Stanislav Vejvar – tel. 312 247 910.

Sestry Apoštolátu sv. Františka v Praze 6 – Dejvicích, Probošská 3 zvou mladé lidi ve věku od 16 do 30 let v sobotu 22. 3. od 9.00 do 17.00 hod. k postnímu zamyšlení nad tématem **Velikonoční tajemství v mém životě**. Přihlášky a informace do 15. 3. u sestry Michaely, tel. 224 322 421.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ V ROCE 2003 NA VELEHRADĚ – STOJANOVĚ

12. 3. – 15. 3. – duchovní cvičení pro laiky podávající sv. přijímání, pastorační asistenty a pomocníky (P. František Petřík) ● **14. 3. – 16. 3.** – Panna Maria – „Cesta ke kráse“ (P. Stanislav Weigel) ● **18. 3. – 22. 3.** – postní duchovní cvičení (P. Jan Pavlík SJ) ● **23. 3. – 26. 3.** – postní duchovní cvičení (P. Miloslav Kabrda SDB) ● **17. 4. – 20. 4.** – velikonoční triduum – duch. cvičení pro vysokoškoláky ● **6. 5. – 10. 5.** – ignaciánské exercicie pro ženy a muže (P. Jan Pavlík SJ) ● **12. 5. – 16. 5.** – duchovní cvičení pro mariánské ctitele (P. Josef Hladiš) ● **21. 5. – 24. 5.** – duchovní cvičení pro pracovníky Charity (Mons. Josef Šich) ● **25. 5. – 29. 5.** – duchovní cvičení pro důchodce, osamělé a nemocné (P. Josef Čupr SJ) ● **2. 6. – 6. 6.** – duchovní cvičení pro muže a ženy žijící v manželství (P. Ladislav Kubiček) ● **3. 6. – 7. 6.** – exerciční pokračování podle sv. Ignáce pro muže a ženy, 3. týden, pokračování z roku 2001 (P. Pavel Koudelka SJ) ● **8. 6. – 12. 6.** – exerciční pokračování podle sv. Ignáce pro muže a ženy, 2. týden, pokračování z roku 2002 (P. Pavel Koudelka SJ) ● **9. 6. – 13. 6.** – duchovní cvičení pro svobodné ženy od 30 – 50 let (P. Lev Eliáš OFMCap) ● **27. 6. – 29. 6.** – duchovní obnova formou večeřadla (P. Štěpán M. Filip OP) ● **27. 7. – 31. 7.** – duchovní cvičení pro muže a ženy žijící v manželství (P. Aleš Opatrný) ● **27. 7. – 31. 7.** – duchovní cvičení pro učitele a vychovatele (P. Petr Šustáček) ● **31. 7. – 3. 8.** – duchovní cvičení pro lékaře a zdravotníky (P. Aleš Opatrný) ● **3. 8. – 7. 8.** – duchovní cvičení pro katechety (P. Jiří Kaňa) ● **7. 8. – 11. 8.** – duchovní cvičení pro vysokoškoláky (P. Michal Altrichter SJ) ● **13. 8. – 16. 8.** – duchovní cvičení pro muže a ženy žijící v manželství (P. Miloslav Kabrda SDB) ● **17. 8. – 22. 8.** – duchovní cvičení pro trvalé jáhny ● **18. 8. – 22. 8.** – duchovní cvičení pro varhaníky a chrám. zpěváky (P. Vladimír Tomeček SJ) ● **2. 9. – 6. 9.** – duchovní cvičení pro důchodce, osamělé a nemocné (P. Stanislav Peroutka SJ) ● **8. 9. – 12. 9.** – duchovní cvičení pro vysokoškoláky (P. Michal Altrichter SJ) ● **7. 9. – 11. 9.** – duchovní cvičení pro muže a ženy, františkánská spir. (P. Antonín Dabrowski OFM) ● **26. 9. – 28. 9.** – duchovní obnova formou večeřadla (P. Štěpán M. Filip OP) ● **1. 10. – 5. 10.** – duchovní cvičení pro konvertity (Max Kašparů tc. OPraem) ● **6. 10. – 10. 10.** – ignaciánské exercicie pro muže a ženy (P. Jan Pavlík SJ) ● **21. 10. – 25. 10.** – duchovní cvičení pro mariánské ctitele (P. Josef Hladiš SJ) ● **25. 10. – 28. 10.** – duchovní cvičení pro muže a ženy žijící v manželství (P. Miloslav Kabrda SDB) ● **14. 11. – 17. 11.** – duchovní cvičení pro snoubence (P. Jakub Berka OPraem) ● **27. 11. – 30. 11.** – adventní duchovní cvičení (P. Angelik Mička OP) ● **3. 12. – 7. 12.** – duchovní cvičení pro muže a ženy (P. František Petřík, Max Kašparů tc. OPraem) ● **9. 12. – 13. 12.** – adventní duchovní cvičení (P. Jan Pavlík SJ) ● **30. 12. – 1. 1. 2004** – duchovní obnova formou večeřadla (P. Štěpán M. Filip OP)

Příhlášky zasílejte na adresu: POUTNÍ A EXERCIČNÍ DŮM STOJANOV, Salašská 62, 687 06 Velehrad. Telefon: 572 571 420, 572 571 531, e-mail: velehrad@stojanov.cz; aktuální informace: www.stojanov.cz

14. 3. (Pá) v 16.00 h. MSKA Kyjov, zasedací místnost radnice. „Pozastavení křesťana ve vztahu k médiím a politice v ČR a EU“, přednáška s besedou PhDr. Františka Schildbergra z MU Brno.

28. 3. (Pá) v 16.00 h. MSKA Kyjov, zasedací místnost radnice. „BIBLE – úvod“, přednáška s besedou a diapositivu MUDr. Bohuslava Pořízka z Kroměříže.

11. 4. (Pá) v 16.00 h. MSKA Kyjov, zasedací místnost radnice. „BIBLE – Starý zákon“, druhá část cyklu o Bibli – přednáška s besedou Doc. ThDr. Petra Chalupy z Olomouce.

Liturgická čtení

Neděle 9. 3. – 1. neděle postní

1. čt.: Gn 9,8-15
Ž 25(24),4-5ab.6+7bc.8-9
Odp.: srov. 10 (Všechno tvé jednání, Hospodine, je láska a věrnost pro ty, kdo plní tvou smlouvu.)
2. čt.: 1 Petr 3,18-22
Ev.: Mk 1,12-15

Pondělí 10. 3. – připomínka sv. Jana Ogilvie

1. čt.: Lv 19,1-2.11-18
Ž 19(18),8.9.10.15
Odp.: Jan 6,63b (Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.)
Ev.: Mt 25,31-46

Úterý 11. 3. – ferie

1. čt.: Iz 55,10-11
Ž 34(33),4-5.6-7.16-17.18-19
Odp.: 18b (Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.)
Ev.: Mt 6,7-15

Středa 12. 3. – ferie

1. čt.: Jon 3,1-10
Ž 51(50),3-4.12-13.18-19
Odp.: 19b (Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.)
Ev.: Lk 11,29-32

Čtvrtek 13. 3. – ferie

1. čt.: Est 14,1.3-5.12-14
Ž 138(137),1-2a.2bc-3.7c-8
Odp.: 3a (Kdykoli jsem tě volal, Hospodine, vyslyšels mě.)
Ev.: Mt 7,7-12

Pátek 14. 3. – ferie

1. čt.: Ez 18,21-28
Ž 130(129),1-2.3-4ab.4c-6.7-8
Odp.: 3 (Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí?)
Ev.: Mt 5,20-26

Sobota 15. 3. – ferie

1. čt.: Dt 26,16-19
Ž 119(118),1-2.4-5.7-8
Odp.: 1 (Blaze těm, kteří kráčeji v zákoně Hospodinově.)
Ev.: Mt 5,43-48

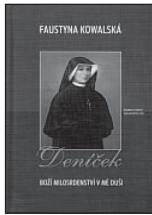
Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	9. 3.	10. 3.	11. 3.	12. 3.	13. 3.	14. 3.	15. 3.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	288	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	288	292	295	298	302	305	309
Antifona k Zach. kantiku	288	292	296	299	302	306	309
Prosby	289	292	296	299	302	306	309
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	310
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	289	293	296	300	303	307	310
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	310
Nešpory:							
Hymnus	268	268	268	269	268	269	268
Antifony	286	290	838	853	868	884	900
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	286	291	294	297	301	304	307
Ant. ke kant. P. M.	287	291	294	298	301	304	308
Prosby	287	291	295	298	301	305	308
Záv. modlitba	289	289	293	296	300	303	314
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Matice cyrilometodějská s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství ...

Svatá s. M. Faustyna Kowalská: DENÍČEK - BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ V MÉ DUŠI

Kritické vydání stěžejního díla velké mystičky 20. století, s. Faustyny Kowalské. Deník s. Faustyny, psaný během posledních čtyř let jejího života na jasnou žádost Pána Ježíše, je svým způsobem památník, kam autorka průběžně zapisovala především „setkání“ vlastní duše s Bohem. Pán ji obdařil velkými milostmi: darem kontempace, hlubokým poznáním tajemství Božího Milosrdenství, vizemi, zjeveními, skrytými stigmaty, darem prorokovat a číst v lidských duších. Tyto dary světice použila, aby připomněla odedávna známé, ale zapomenuté pravdy víry o milosrdné Boží lásce k lidem a předala nové formy úcty k Božímu Milosrdenství. Jejich praktikování má vést k obnově náboženského života v duchu křesťanské důvěry a milosrdenství. Velice cenným přínosem pro tuto publikaci jsou rejstříky - věcný, jmenný a místopisný.

*Karmelitánské nakladatelství,
váz., 120x185 mm, 672 str., 399 Kč*

Sv. Terezie od Ježíše: HRAD V NITRU

Známé dílo věnované modlitbě, které sv. Terezie napsala pod poslušností.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., zúž. A5, 188 stran, 159 Kč*

Jean Vanier: KAŽDÝ ČLOVĚK JE DÍLEM SPÁSY

Kniha hovoří prostým a konkrétním jazykem o různých obdobích lidského života, o zraněních, která si neseme z dětství, o strachu, který v každém z nás zůstává, o zdech, které nás navzájem dělí, i o síle lásky a cestách vnitřního uzdravení. Jean Vanier je synem generálního

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803

guvernéra Kanady, nejprve sloužil jako námořní důstojník, pak se stal doktorem filozofie. V roce 1964 založil nedaleko Compiègne komunitu Archa, ve kterých žijí muži a ženy všech národností společně s mentálně postiženými lidmi.

Paulinky, brož., zúž. A5, 200 stran, 198 Kč

Anna Šmalcová: VELKÁ NOC

Omalovánky - velikonoční události od Ježíšova vjezdu do Jeruzaléma až po vzkříšení.

Cesta, brož., A5, 20 str., 16 Kč

BIBLE PRO MALÉ I VELKÉ

115 recitovaných úryvků z Bible, které namluvili Radovan Lukavský, Libuše Šafránková, Marek Eben, Ladislav Mrkvička, Dana Syslová, Ondřej Vetchý, Gabriela Filippi a Jan Potměšil. Možno zakoupit jako komplet pěti audiokazet či pěti CD-ROM.

*Popron music, 316 minut,
audiokazety 499 Kč,
CD-ROM 699 Kč*

**Upozorňujeme na změnu telefonního
čísla naší zásilkové prodejny
na Wurmově ulici v Olomouci.**

**Od 1. března:
587 405 431**

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.